LABDARÚGÁS
ÁRA: 4 FORINT. 1972. OKTÓBER. XVIII. ÉVF. 10. SZ.

NB I névsor (2)

A kupákról

10 000 FORINTOS PÁLYÁZAT!

Albert Flórián a 75. válogatottságára vár. Cikkünk a 9. oldalon. (Záhonyi Iván felvétele.)

Bajnokveréssel indult az 1972—73-as év: Vasas—Újpesti Dózsa 3:0. Az 51. percben beállt Komjáti egy perccel később, 14 méterről fordulásból, Dunai III és Noskó között, kapura küldte a labdát, amely a későn vetődő Szentmihályi alatt a bal sarokban kötött ki. 2:0. (MTI Fotó, Szebellédy Géza felvétele)

Bravúros győzelem kilenc emberrel: Ferencváros — Rába ETO 4:1. Vépi a harmadik gólt lövi. (MTI Fotó, Petrovits László felvétele.)

A harmadik...

Nagyon nehéz, és kimondhatatlanul fontos két esztendeje a magyar labdarúgásnak 1971 és 1972.

Tavaly nyáron — a sportág hazai és nemzetközi helyzetének józan elemzése eredményeként — eldőlt a kérdés, hogy rövid távra milyen célokat tűzhet ki a szakvezetés a válogatott csapat számára. Ezekről annak idején a labdarúgás széles tábora tudomást szerzett: úgy kell szerepelni az Európa-bajnokság hátralevő találkozóin, hogy az 1968-as balsiker után ismét kivívjuk helyünket a legjobb 4 között; úgy kell felkészülni a müncheni olimpiai játékokra — a védő jogán, selejtezők nélkül szerepelhettünk a 16-os mezőnyben —, hogy ott a hagyományokhoz méltóan állhassunk helyt; úgy kell teljesíteni a VB selejtezőkből e szakaszra eső feladatokat, hogy 1974-ben ismét ott lehessünk a torna 16-os mezőnyében.

Az események közül kettő már lezárult.

Mint ismeretes, bejutottunk az Európa-bajnokság négyes döntőjébe. A belgiumi napokban senki nem tapsolt. Érthető. Két mérkőzés — két vereség még akkor sem szívderítő, ha az történetesen a legjelentősebb európai labdarúgó esemény döntőjében fordul elő.

Én azonban azt hiszem, hogy az Európa-bajnokság örömet is bőségesen ajándékozott mindannyiunknak, akik szeretik a labdarúgást. Mert nem hiszem, hogy azokban a pillanatokban, amikor kimaradt az a bizonyos döntő jelentőségű 11-es, és szétfoszlottak a titkon táplált remények, ne gondoltunk volna azokra a hősi küzdelmekre, amelyek szabaddá tették a Belgiumba vezető utat.

A hősi jelző bizonyára sérti egyesek fülét, sokan talán bosszantónak, mások megmosolyogtatónak tartják, többen pedig legyintenek — *„az újságíró megint könnyelműen dobálódzik a szavakkal. Megint nagy dolgot, szenzációt csinál abból, hogy megelőztük a norvégokat, a franciákat, a bolgárokat és a románokat!"* (Csak úgy mellesleg megjegyzem, mi már kaptunk néhány alapos leckét abból, hogy 10—20 év emlékei alapján ítéltünk meg másokat.)

Bizony nagy dolog volt az EB-döntőbe jutás. Bizony nagy tett volt, ha felidézzük, milyen reménytelen helyzetből, milyen önbizalmukat vesztett játékosokkal kezdődött a lelkes, becsületes, minden akadályt legyőző munka. Bizony nehéz volt, mert egyetlen magyar labdarúgó sem táltosodott meg néhány hét, néhány hónap alatt, csak az történt, hogy a szív olyan mértékben segítette a lábat, mint talán még soha. S mi bizony a mérkőzések többségén nem is a tűzijátékszerű bombázásoknak, a leheletfinomságú támadásszövéseknek, szellemes fordulatoknak és meglepetésszerű taktikai ellenállhatatlanságoknak — bár ilyenek is akadtak szép számmal a párizsi, és a románok elleni bukaresti és jugoszláviai mérkőzéseken — tapsoltunk boldog örömmel, hanem inkább *az emberi akaraterő, a becsületes küzdőszellem, a töretlen lelkesedés megnyilvánulásainak.*

•

Az olimpiai csapatunktól sokan aranyérmet, a sorrendben egymás utáni harmadik aranyérem megszerzését, tehát *a labdarúgás új olimpiai rekordját várták.* Ez az elvárás nem is annyira az olimpia előtt, mint a torna néhány mérkőzésének képe alapján erősödött. Így azután bizonyos csalódást okozott az ugyancsak becsületes küzdelemben elért második hely.

Ne feledjük: az olimpiák természetrajzához tartozik, hogy nem mindig a nagy esélyesek győznek. Ezt a természetét a müncheni olimpia is megtartotta, sőt tovább erősítette. Erről sokat tudnának mesélni azok, akik már a hazájukból való elindulás előtt a nyakukban érezték az aranyérmet, s aztán a vert mezőnyben végeztek szép csendesen.

Legyünk őszinték: túlságosan sok okunk nem volt arra, hogy kiemelkedő esélyt adjunk a magyar válogatottnak. Mi csak egyike voltunk a dobogós esélyeseknek — amint azt a szövetségi kapitány a tévé nyilvánossága előtt annak idején tárgyilagosan és higgadtan kijelentette. Nem volt az országunkban egyetlen józan gondolkodású szurkoló sem, aki kudarcnak tekintette volna az olimpia előtt az ezüstöt.

Mégis, most hónapokkal az EB és az olimpia után gyakran teszik fel az emberek a kérdést: van-e valami törvényszerűség abban a jelenségben, amit most már évek hosszú sora óta tapasztalunk a válogatott szereplésével kapcsolatban. Nevezetesen abban: *ha bekerülünk valamelyik torna döntőjébe, ott rendre alulmaradunk!*

Hogy van az, hogy a selejtezőkben győzünk, a tornák döntő szakaszában legyőznek bennünket?

Így volt az EB négyes döntőjében, így volt az olimpiai döntőben is.

A dolog nyitja egyszerűen abban rejlik, hogy a selejtezők vagy a csoportmérkőzések során során nem kerültünk össze a mienknél jobb csapattal. Ezért adva volt a győzelem, a pontszerzés lehetősége. A döntőbe azonban a csoportok legjobbjai kerültek, s ezek bizony *az adott időben nagyobb játékerőt képviseltek.*

Nem a sors szeszélyében, vagy valamilyen magyar átokban kell tehát a törvényszerűséget keresni. Általában — eltekintve az olykor előforduló szerencse közrejátszásától — az a *törvényszerű* a sportban, így a labdarúgásban is, hogy a jobb győz!

Így volt az Európa-bajnokságban és így volt ez az olimpián is. Senki nem vonhatja kétségbe, hogy Lengyelország válogatottja mind az egyéni teljesítmények, mind a csapatjáték tekintetében kiemelkedett a mezőnyből. Eredményük nagyszerűségét csak fokozza, hogy előbb az EB második helyezettét, a Szovjetuniót győzték le biztosan, majd minket vertek meg a döntőben klasszis játékkal.

A harmadik feladat megoldása még folyamatban van, s minden jel arra mutat, hogy a VB selejtezők hátralevő találkozóinak sikeres lebonyolításához az olimpiai csapatnál lényegesen nagyobb játékerőt képviselő együttes szükséges.

Ilyen válogatott kialakítása a klubok szakvezetésétől és a szövetségi kapitánytól nagy erőfeszítéseket követel. Az eddig lejátszott nemzetközi és bajnoki mérkőzések folyamán máris felfedeztünk biztató jeleket néhány válogatott játékos formáját, fejlődését illetően. Mind a klubok, mind a válogatott csapat jövője szempontjából nagyon fontos lenne meggyorsítani a fiatalok fejlődését, és megszüntetni az érettebbek formaingadozását. Illovszky Rudolf pedig nyilván elkészítette a játékosok teljesítményének mérlegét. Ma már közel másfél esztendő távlatában kialakult előtte a kép: kik azok, akikre a jövőben is számíthat a csapat kulcsembereiként, s kiket kell újabbak kipróbálásával, vagy a régiek sorompóba állításával pótolnia.

Zárjuk tehát e sorokat azzal, hogy a célok közül kettőt — ha nem is a játék színvonalával, de a számszerű eredmények tekintetében — elért a csapat, a harmadik pedig folyamatban van. S ez a harmadik, a VB, talán mind közül a legkedvesebb, legérdekesebb, legfontosabb a sportág számára.

T. E.

Őszi körkép

Az olimpia miatt néhány héttel eltolódott a bajnoki rajt az NB I-ben. Ez eléggé nehéz helyzetet teremtett a nemzetközi kupákban érdekelt együtteseink számára. Az első kupaforduló ilyenformán a bajnoki rajt elé esett, a visszavágók előtt is mindössze két bajnokit játszhattak le. Elmondhatjuk, hogy ebben az évben minden igazán komoly erőpróba nélkül léptek a pályára. Ez bizonyos tekintetben meg is látszott a játékukon, különösen az első találkozókon. A visszavágókon viszont már jóval komolyabb teljesítményt nyújtottak, annak ellenére, hogy a legnehezebbnek látszó feladatokat idegenben kellett megoldaniok.

Biztató jelek Bázelban

A lila-fehérek rajtja a Vasas ellen kifejezetten rosszul sikerült, azonban ez nem is volt túlságosan meglepő, hiszen a bázeliek vendégszereplése alkalmával a Megyeri úton is gyengélkedtek, a védekezésre berendezkedett, és bátortalan svájci labdarúgókkal szemben.

A bajnokcsapat azonban a második bajnoki meccsen az Egyetértés ellen már pompásan játszott, s ez reménnyel töltötte el a visszavágó előtt az újpesti szurkolókat.

Beneék Bázelben továbbjutást biztosító vereséget szenvedtek, mi mégis úgy értékeljük a bázeli játékot, mint biztos jelét a bajnokcsapat további jó bajnoki szereplésének. Ez a 3:2 arányú vereség a váratlan véletlen műve volt. A játéknak tulajdonképpen alig akadt olyan szakasza, amely utalt arra, hogy ezt a mérkőzést a Dózsa el is vesztheti. A különben jól játszó Harsányi egyetlen hibája következtében jutott a hálóba az a gól, ami azután határtalanul fellelkesítette a vereségbe már-már belenyugodott svájciakat.

Az Újpesti Dózsa játékában az tetszett, hogy nagy nyugalommal, tudatosan, taktikusan oldották meg azt a feladatot, amit a továbbjutás sikere érdekében végezniök kellett. A biztató jelet abban látjuk, hogy ez a zömében fiatal együttes a mérkőzés nagy részében éretten játszott. Tavaly óta határozottan fejlődtek a hátsó alakzatai. S ha akadtak még olykor kihagyások, azok okait nem a helytelen játékfelfogásban, hanem a rutintalanságban kell keresni.

Nagyon tetszett, hogy nyoma sem volt a vaktában való rohangászásnak; néhány nagyszerű keresztlabdával sikeres súlypont áthelyezések történtek; a középpályások a támadás építésből és befejezésből, de a védőmunkából is kivették részüket.

És végül: Fazekas, Bene, Dunai II és Zámbó is jelezte, hogy jobb évük lesz, mint a tavalyi.

A svájci bajnok ugyan nem sorolható ma még a legnagyobbak közé, s így a vele szemben kivívott sikerből nem lehet messzemenő következtetést levonni. A Celtic ellen a legközelebbi fordulóban erősebb ellenfélre számíthatnak az újpestiek. Mégis az az érzésünk, hogy nem kell majd a lila-fehérek miatt később sem szégyenkeznünk. Biztató formajavulásuk nyilván hasznára lesz a válogatott csapatnak is.

Kiiktatni a könnyelműséget!

A kezdet a Fradi háztáján is, hasonló okok miatt — hasonló volt. Ez természetes. Az FTC és az Újpesti Dózsa adta a legtöbb játékost az olimpiai válogatottba is, érthető tehát, hogy az ottani sorozatmérkőzéssel járó fizikai és idegi terhelés a két együttesre nehezedett elsősorban. S hogy döcögött egy kissé a szekér kezdetben a soroksári országúton, ez nem kis mértékben ennek tudható be.

Az viszont, hogy a máltai Floriana az első nemzetközi győzelmét patinás ellenféllel szemben éppen az FTC fölött arathatta, az kifejezetten annak a könnyelműsködésnek a számlájára írható, amellyel az utóbbi időben néhányszor már meglepték szurkolóikat a zöld-fehérek.

Ezt azért kell elmondanunk, mert éppen az FTC volt a múltban az a csapat, amely mindig komolyan vette az ellenfelet, bármilyen rangú és rendű volt is az. Ami belefért a kapuba, azt bele is juttatták! S hogy ez a hagyomány nem veszett ki a maiakból — csak olykor kissé szunnyadozik —, azt frappánsan bizonyította a Rába ETO elleni fölényes győzelem. Az a kilenc ember — Albert Flóri karmesteri irányításával — úgy muzsikált, mintha 22-en lettek volna. A minden hájjal megkent Keglovich a megmondhatója, hogy azt sem tudták, merre kapkodják a fejüket, hisz az a 9 ember egyszerre száz helyen tűnt fel.

A mai FTC, amely a rutinos labdarúgók, és a nagyon tehetséges fiatalok igen szerencsés ötvözete, a bajnoki címért való küzdelemben sokkal komolyabb szerepet játszhat, ha az utóbbi két-három évben olykor jelentkezett könnyelműsködést teljesen kiiktatja. A csapat repertoárjában ennél sokkal célravezetőbb taktikai variánsok állnak rendelkezésre.

S jó lenne azt is megvizsgálni, miért van az, hogy a fiatalok idegeivel sokkal több a probléma, mint az „öregekével"? Miért nem ideges *Páncsics*, *Albert*, *Géczi* — és miért ideges *Branikovits* és *Szőke*? Persze, ugyanezt elmondhatnánk lila-fehérben is! *Benének*, *Fazekasnak*, *Dunai II*-nek többször odapakolnak, mint *Juhásznak*, mégis a fiatal hátvéd idegeskedik, s kapnak izomlázat miatta a játékvezetők a sárga cédulák felmutatásában.

Az az érzésünk, ebben az évben izgalmas harc lesz a bajnoki címért, s ebben a küzdelemben az újpestiek és a ferencvárosiak rohamoznak majd az élen. És egyáltalán nem lennénk meglepve, ha nem hetekkel előbb, hanem csak az utolsó fordulóban dőlne el a küzdelem sorsa.

Így lenne az igazán szép és érdekes.

Jó úton

A skót együttes kispesti vendégszereplése alkalmával már megállapíthattuk, hogy a Bp. Honvéd a jobb képességű csapat. Persze, a piros-fehéreknek nem a skótok elleni, hanem a tavaszvégi játékát vettük alapul. Mert Kozmáék bizony azon az első meccsen igen gyenge teljesítményt nyújtottak. Aztán megverték az alaposan feljavult Csepelt, majd fölényes győzelmet arattak a második fordulóban, Tarjánban.

Sokan, nagyon sokan mégis féltették őket a visszavágó előtt. Kívülről úgy tűnt, hogy bátorság kellett itthon hagyni fegyelmi okokból Kelement.

Újpesti Dózsa—FC Basel 2:0 — Újpesten. Bent van a második, Zámbó lőtte. (MTI Fotó, Kovács Gyula felvétele.)

A szakvezetés józanságára, önbizalmára vall, másfelől a csapatban rejlő értékeket bizonyítja, hogy a kispestiek a siker tudatában utaztak el. Nagy dolog az, ha egy csapat, amelyet az utóbbi években inkább a kiegyensúlyozatlanság, a formák hullámzása jellemzett, most már egy olyan szakaszba érkezett, amikor nagy felelősséggel járó mérkőzésen is tovább tud lépni a fejlődés útján, méghozzá idegenben!

A múlt bajnokság második helyezettét kevesen várták erre az előkelő helyre. Az idén — úgy véljük — nehezebb lesz ide eljutni, de ha mégis sikerülne, most már kevesebben tartanák azt meglepetésnek.

Salgótarján—AEK 1:1. A görögök védik kapujukat. (MTI Fotó.)

Az első lépések

A Salgótarjáni Bányász ilyen szintű nemzetközi kupában most tette meg az első lépéseket. S hogy a biztos lépték helyett olykor bukdácsolásnak is szemtanúi lehettünk, azon csak azok csodálkozhatnak, akik nem tudják, hogy a tandíjat a nemzetközi porondon is meg kell fizetni. S ezen felül: ezek a nemzetközi kupák egészen mások a szimpla, egyszerű nemzetközi találkozóknál, amiknek különösebb tétjük nincs. Ezeknek a légkörébe, hangulatába bele kell szokni.

Ezektől a becsületes, derék, nagyon tehetséges és nagyon lelkes tarjáni fiúktól pompás teljesítmény volt a bajnoki harmadik hely, s az, hogy egyáltalán megszerezték a jogot az UEFA tornán való indulásra. Nem sok magyar csapat büszkélkedhet ilyen sikerrel. Persze nagy öröm lett volna, ha már a bemutatkozás jobban sikerül. De ne legyen senki elégedetlen. Egyszerre minden nem érhető el. Elképzelhető, hogy egy egészséges, formája tetőpontján levő Szalaival közelebb kerültek volna a továbbjutáshoz. Dehát Szalai nem játszhatott.

Ezzel a kieséssel azonban semmi nem fejeződött be!

Ha volna helyünk, felsorolnánk, hogy hány — az SBTC-nél eredményesebb múlttal, nagyobb nemzetközi tapasztalattal rendelkező csapat sem jutott túl az első fordulón. S, ha fájt is a sikertelenség, újra neki gyürkőztek, mert torna jövőre is lesz!

Mindezt csak azért mondjuk el, mert már elhangzott Tarjánban néhány fütty, néhány türelmetlen, cinikus megjegyzés. Mi még jól emlékezünk azokra az időkre — nem is kell öregnek lennie annak, aki emlékezik, hiszen nem is régen volt —, amikor a mai fütyülgetők annak tapsoltak, hogy a STÉCÉ éppen hogy csak megmenekült a kieséstől. Bizony nem kergették a STÉCÉ csapatát az asztal körül, ha éppen nem lettek harmadikok a magyar bajnokságban.

Úgy gondoljuk, a jelenlegi helyzetben, amikor valóban van egy kis megtorpanás — hol nem fordul elő ilyesmi? — nagyobb szükség lenne a tapsokra, a biztatásokra, mint a szép napokban. Akkor a szép játék hatására lelkesedett a szurkoló. Most a szurkoló lelkesítsen, hogy ismét jó legyen a játék...

Ferencváros—Floriana 6:0. Albert bűvöli a labdát és az ellenfelét. (MTI Fotó, Szebellédy Gyula felvétele.)

Örömet okozott

Az elmúlt bajnoki évben sokat beszéltek országszerte a zalaegerszegi közönség sportszerűségéről, klubszeretetéről, arról, hogy mily nagy mértékben járult hozzá a ZTE eredményeinek megszületéséhez, s nem utolsó sorban arról, hogy ma Zalaegerszeg a legnagyobb szurkoló táborral rendelkező város.

Mikor felkerültek az NB I-be, valaki cinikusan jegyezte meg: — Kétszer kikapnak s megváltozik a szöveg, üres lesz a nézőtér!

Kétszer már kikaptak. A „szöveg" csak annyiban változott, hogy még lelkesebb a biztatás, még többen jelennek meg a lelátókon.

S a csapat?

A vereségek ellenére igen jó benyomást keltett. Nagyszerű küzdőszellem, formás, kulturált játék és néhány pompás labdarúgó jellemzi a csapatot. A komlói mérkőzés például a második forduló egyik legérdekesebb találkozója volt. Joggal tapsoltak a fáradhatatlan Kocsis és Tóth Gy. nagyszerű játékának. Csak hát valamiről megfeledkeztek a csatárok: a gól nem a helyzetekből, hanem a lövésekből születik! Lassan majd megtanulják: lőni kell! Legyünk türelmesek, meggyőződésünk, hogy ez is menni fog.

Most már eldőlt, hogy az NB I. egy igazán lelkes, becsületesen, sportszerűen küzdő, jó képességű, fejlődőképes együttessel gazdagodott. Egy olyan együttessel, amelynek nagy érdemei vannak máris abban, hogy a megyében fellendült a sportág iránti érdeklődés.

A ZALAEGERSZEGI HŐSKOR

Kitörő lelkesedéssel, nagy bizalommal buzdították csapatukat hétről hétre a zalai szurkolók az elmúlt bajnoki évben. A jó szakmai vezetés, a lelkesedés és a közönség lelkesítésének beérett a gyümölcse, a ZTE labdarúgó-csapata a legmagasabb osztályba jutott. Azóta már lezajlottak az NB I-ben első találkozói is, s az újonc ZTE máris sok szép erényét csillogtatta.

A Zalaegerszegi TE labdarúgó-csapata nagy utat tett meg, míg eljutott az élvonalba, fél évszázados szorgalmas, kitérőkkel is tarkított út, kemény munka és akarás van mögötte.

ÍGY KEZDŐDÖTT

A zalaegerszegi közönség 1912-ben láthatott először labdarúgást a városban: egy alkalmilag összeverbuvált csapat Vasvár együttesével mérte össze erejét és 4:2 arányban kikapott. Majd a zalaegerszegi kereskedő ifjak önképző egylete létesített sportszakosztályt. A csapat két hónap múlva már a csáktornyai ifjak labdarúgóival találkozott, s nagy küzdelemben 2:1-es vereséget szenvedett.

E mérkőzés hatása alatt labdarúgó-csapatot alakított a gimnázium és a kereskedelmi iskola is. Ezeken a kísérleteken felbátorodva, az iparossegédek az önkéntes továbbképzésükkel foglalkozó munkásgimnázium mellett létrehozták sportszakosztályukat *Pásztor* Imre tanár elnökletével. Akkoriban a mai értelemben sportpályának egyáltalán nem nevezhető vásártéren tartották a mérkőzéseket. A szépen induló zalaegerszegi sportéletet félbe szakította az első világháború.

1920: MEGALAKUL A ZTE

A fiatalok önzetlenül, saját erejükből, sportszeretetből keresték a lehetőségeket. 1920-ban a város kis létszámú munkássága és a kisiparosok összefogása, szervezése eredményeképpen alakult meg a mai Zalaegerszegi Torna Egylet elődje. Kezdetben csak labdarúgással foglalkoztak, néhány évvel később alakult meg a tenisz és az asztalitenisz szakosztálya. Az egyesületnek semmiféle létesítménye nem volt, s 1923-ig alapszabály nélkül működött.

A város őrzi azoknak a labdarúgó sportolóknak az emlékét, akik ebben az időben úttörő szerepet vállaltak és sok emlékezetes sikerrel örvendeztették meg a sportrajongó egerszegieket: a Mike fivérek, Zsömbölyi Sándor, Lőwy Géza, Bartha István, Lang István, Németh István, a Nagy fivérek, Farkas Lajos, Farkas István, Kerkai István, Szűcs Imre, Vadász József, Kertész Jenő és Kertész Ödön.

1924-ben első ízben indult a ZTE a labdarúgó-bajnokságban. A nyugati Labdarúgó Szövetség II. osztályában kezdte pályafutását, egymás után születtek győzelmei. Most már szükség volt rendes pályára is. A pálya létesítésére összefogott a város: kisiparosok, munkások, iparos tanoncok és segédek és maguk a sportolók hozták létre a mai Dózsa-pályát. Ilyesmi történt 1972 nyarán is, amikor 2 hónap alatt 10 000-ről, 20 000 néző befogadására bővítették a nézőterét.

A ZTE legsikeresebb éve az 1934—35-ös volt. Ekkor már a nyugati kerület I. osztályában szerepelt. Érdekes véletlen, hogy akkor is, s 1972-ben is a Tatabánya együttesét fogadta, de akkor nagyobb góllövő szerencsével: 3:3 volt az eredmény. Az első bajnoki évet a negyedik helyen végezte, de a 1936. őszén újból a második vonalban szerepelt. A további fejlődést az első osztályba való felkerülést is, derékba törte a politika. 1939-ben hatósági intézkedéssel beszüntették működését. Pályáját, felszerelését elkobozták.

A felszabadulás után újraéledt a város sportélete, szaporodtak az egyesületek, de nevük és irányítóik, bázis szerveik gyakran változtak. Egyik egyesület sem tudott a város igazi sportegyesületévé válni. A ZTE 1957-ben alakult újjá fúzióval, s kezdettől a Zala megyei és a Zalaegerszegi Városi Tanács irányítása alatt volt. A ZTE labdarúgóit kitűnő szakvezetők irányították: *Jeny Rudolf, Szeder István, Mácsai András, Bányai Nándor, Titkos Pál, Göncz István.* 1967-ben egy hajszál választotta el a csapatot a feljutástól. 1968-tól *Szőcs János*, az egykori zalaegerszegi diákfutballista, a későbbi Honvéd-játékos az együttes szakmai irányítója.

Zalaegerszegen is a labdarúgás a vezető sportág, sok híve van és a játékosképzés már az iskolában kezdődik. A nyári szünetekben megrendezik az utcák, terek, iskolák bajnokságát. A legtehetségesebbek a városi sportiskolába kerülnek, amely a ZTE egyik ifjúsági játékos-bázisa. A sportiskolában nevelkedett például *Déri*, az első csapat kapusa, s itt tűnt fel *Fehér*, a ZTE ifjúsági kapuvédője.

Balogh Elemér, a városi TS elnöke a zalaegerszegi labdarúgó sikereket annak tulajdonítja, hogy a várossal együtt nőtt, fejlődött a sportmozgalom, egységes az akarat és a végrehajtás. Az egyesületek között van bizonyos rivalizálás, de ezzel nem akadályozzák, hanem segítik egymást. Egész sor olyan példát lehet felsorolni, hogy önzetlenül engednek át játékosokat a felsőbb osztályokba küzdő csapatokhoz, s a fontos dolgok létrehozásában háttérbe kerülnek az egyesületi érdekek. Zalaegerszegen egyetlen üzem vagy intézmény sem tudna fenntartani egy élvonalban szereplő labdarúgócsapatot, de mint a ZTE példája bizonyítja, városi, társadalmi összefogással sikerült magasra emelni a zöld-fehér zászlót.

Tóth Antal

NB I-es premier Zalaegerszegen. A II. félidőben a megújuló hazai támadásokat a tatabányai védelem — Rothermel vezérletével — biztosan hárítja. (Kiss Ferenc felvétele.)

Mikor telik meg újra?

Preiner Kálmán életében nem először játszik fontos szerepet a Diósgyőr. Most másodszor edzője az északi gyáróriás csapatának és, ami a legérdekesebb, mindkét alkalommal hasonló körülmények között került a kitűnő szakember a DVTK-hoz. Csak éppen...

1965-ben — az NB I B-ben — a „zűrös" tavaszi idény után (pályabetiltás, 4. helyezés a második vonalban, az edzőnek mennie kellett, s Preiner három és fél héttel az őszi idény előtt vette át az együttest. Izgalom bőven akadt ősszel is (rossz kezdés, újabb pályabetiltás), az edző azonban mégis bevitte a piros-fehéreket az NB I-be.

Az idén tavasszal, a bajnokság közben, a szinte reménytelen helyzetben levő csapatnál edzőváltozás történt. Ami ezt követte: a DVTK — Preiner és Tóth vezetésével — megmenekült, bent maradt az NB I-ben.

Négy év óta, az ország egyik legnagyobb üzemének csapata, állandóan a kiesés ellen harcol. Négy év óta a bajnokság második fele tulajdonképpen gyötrelmes küzdelem az együttes, a vezetők, s a közönség számára... Tavasszal, a legnehezebb időkben vette át újra az egykori csepeli játékos a DVTK gárdáját.

— Nem tartozom a sikerekben gazdag edzők közé, a hatvanas évek közepén az itt eltöltött másfél évre mégis mindig szívesen emlékezem vissza. Nagy öröm volt számomra az idei tavasz is, hiszen — rengeteg izgalom után — a DVTK bent maradt! Ennyit talán a múltról.

Bármennyire is furcsa, a kettős siker csak nehezíti az amúgy sem könnyű helyzetben levő edző munkáját. Diósgyőrött sokan már természetesnek vennék a sikerek folytatását, függetlenül attól, hogy a feltételek nem minden téren adottak.

— *Az új játékosok a régieknél kisebb „értékűek"* — jegyezte meg az edző.

A csapaterősítés, a frissítés tehát nem a legjobban sikerült. Így a régi, tavaszi tizenegyre vár a feladat, hogy sikerrel szerepeljen az 1972—73. évi bajnokságban... Persze sokat számít, hogy nyugodt körülmények között veheti-e fel a harcot ellenfeleivel, vagy pedig újból kezdődik-e a gyötrelmes küzdelem a kiesés ellen...

Beszélgetés közben szóba kerül a csapatszervezés, s vele három név. Kovács Béla (MTK), Váradi Béla (Vasas) és Kiss Tibor (Bp. Honvéd) neve. Érvek, ellenérvek hangzanak el, valami azonban mégsem stimmel... Hogyan lehetséges az, hogy a borsodi ígéretek közül a legtehetségesebbek nem a DVTK-hoz kerülnek, hanem a fővárosba mennek? És nemcsak ők, hanem még az egyesület saját nevelésű tehetséges labdarúgói (Tamás, Gass) is elvándorolnak... Az edző megjegyezte: Kovács Bélával, Váradi Bélával, Gassal és Kiss Tiborral, ha a négy fiatal Diósgyőrött szerepelne — nem fájna a feje...

— Az is baj, hogy saját nevelésű utánpótlásunk sem megfelelő, nincs köztük (a 18—22 évesek között) olyan labdarúgó, aki számításba jöhetne az első csapatnál... A játékosállomány minden csapat szereplésében meghatározó tényező. Ha viszont az elnökség és a szakosztályvezetés belenyugszik abba, hogy a játékosszerzés lehetőségei mind szűkebbek lesznek, várható, hogy előbb-utóbb problémák adódnak a DVTK-ban.

Ez tulajdonképpen a múlt évi szereplés konzekvenciája! Mert tavasz óta ezen a téren vajmi kevés volt az előrelépés. Váradi Ottót visszakapták a Vasastól, Gál, Ruttkai visszatért Kazincbarcikáról, illetve Szegedről és igazolták — többek között — Kisst a Leninvárosból... Ők azok, akik számításba jöhetnek a DVTK jövő csapatánál! De az biztos: jelen-

A DVTK huszonkettes kerete a bajnokság rajtjakor. Álló sor balról: Preiner Kálmán vezető edző, Kovács Pál, Gál Béla, Horváth András, Kolláth Béla, Ruttkay Zoltán, Földesi Károly, Hajdú Lajos, Hajas Imre, Váradi Ottó, Fekete László, Kendi Ferenc, Tóth József edző. Guggol: Tábori Béla, Udvarev Péter, Kiss József, Garics György (visszatért Szolnokra), Sikora Ferenc, Szabó László, Veréb György, Vass László, Görgei János, Salamon József, Oláh Ferenc.

tős változás — legalábbis eddig — nem történt!

Diósgyőrött azt szerettük volna megtudni, mit tesznek annak érdekében, hogy a négy éve állandóan ismétlődő év végi nehézségek megszűnjenek, hogy a DVTK-nak ne a kiesés elkerüléséért, hanem — úgy, mint régen, nem is egyszer — a minél jobb helyezésért kelljen küzdenie. Preiner Kálmán szavai nem sok jóval biztattak... Logikája látszólag helyes, gyakran viszont a legésszerűbb logika is csődöt mondhat...

Ha a csapat nem is, a szakosztály, Preiner szerint, erősödött... *Hódi* István az együttes korábbi kitűnő kapusa, szakosztályvezető helyettes lett, növekedett az edzők száma, s ez lehetővé teszi az utánpótlással való fokozottabb foglalkozást...

Sajnos, a közönség igénye, a realitásokat figyelembe véve, kicsit túlzott.

— *Gyakran az óhajok és nem a lehetőségek szerint* ítélnek... — szólt közbe a szakosztályvezető *Hőrich* Tibor, aki azt is elmondta: *lett volna olyan játékos (nem is egy), aki „befért" volna a csapatba, de — különböző körülmények miatt — egynek sem sikerült az igazolása...*

A napfényben fürdő pályán folytattuk tovább a beszélgetést. Közel 30 000 néző fér el az újjáépített gyönyörű sporttelep nézőterén... Évek óta szinte tátong az ürességtől a beton körlelátó...

— *Tény, hogy a szurkolótábor nagy többsége elpártolt a csapattól, de erre meg is volt az okuk* — folytatta az edző. — *Pedig számunkra fontos, hiszen a szurkolók visszatérése tulajdonképpen a csapat jó szereplését is jelentené. A közönség nem kíván lehetetlent... Ha a küzdőszellem megfelelő, ha hajtanak, szívvel-lélekkel harcolnak a játékosok, bizonyára újra megtelnek a lelátók... Vagy ha nem is telnek meg, de egy-egy mérkőzésre 10—12 000-en eljönnek...*

Sok embernek tettük fel a kérdést: mikor telik meg újra a vidék legnagyobb befogadó képességű, s egyik legszebb pályája? Mindenki mondott valamit. Volt aki kérdéssel felelt a kérdésre... mondván „kérdezze meg a játékosokat", mások a vezetőkhöz irányítottak... Sokan azt kérdezték, miért éppen Diósgyőrben kérdeztem ezt, miért nem megyek Újpestre, Kispestre, vagy a Ferencvárosba, ugyanerről érdeklődni... Akadt egy szurkoló, aki nem akarta magát megnevezni. Ő a kérdésre, hogy mikor telik meg a vidék legnagyobb sporttelepe, így felelt:

— *Egy év múlva, a legközelebbi SZÚR-on!*

Reméljük Preiner Kálmán csapata, illetve a miskolci szurkoló gárda rácáfol a humorizáló szurkolóra!

Nagy József

10 000 forintos pályázat!

A feladat: eltalálni az NB I őszi végeredményét

A legutóbbi pályázatunkban az egyik feladat az volt, hogy el kellett találni az NB I 1971—72. évi bajnokát, illetőleg az élcsoport sorrendjét. Sok olvasónk írta, hogy szívesen fogadta pályázatunkat, s annak is különösen a fent említett részét.

Most új pályázatot írunk ki. Ennek érdekességei:

1. Lényegesen megszaporodtak a díjak.

2. A plusz kérdéstől eltekintve csak sorrendre kell tippelni.

A feladat:

El kell találni, hogy milyen sorrendben fejezik be a csapatok az őszi szereplésüket, azaz melyik melyik helyen végez az őszi idényben. Pontszámot ne írjunk, csak helyezést. Azaz például így: 1. Újpesti Dózsa, 2. Bp. Honvéd, 3. Ferencváros, egészen a 16. helyig bezárólag.

Az eredeti terv szerint e számunk megjelenésekor játsszák az NB I 5. fordulóját, október 29-én a 6. és november 1-én a 7. forduló kerül sorra. A 7. forduló eredményeit még megvárhatják azok, akik részt óhajtanak venni. Az új pályázat beérkezési határideje ugyanis november 4. szombat déli 12 óra. Természetesen bárki már most elküldheti a pályázatát.

A beérkezési határidő után még nyolc teljes forduló kerül sorra, s ez egyben azt jelenti, hogy a feladat nem könnyű. Viszont kétségkívül érdekes játékot jelent a bajnoki idény közepén megtippelni a végső sorrendet.

A pontozás

Két-két pont jár az 1., a 2. és a 3. helyezett helyes megtippeléséért. Minden további helyezett eltalálása egy-egy pontot jelent, azaz a maximális pontszám 19.

Számítanunk kell holtversenyekre, s ezeket amennyire lehetséges, nem óhajtjuk sorhúzással eldönteni, ezért egy plusz kérdés is van:

Milyen eredménnyel végződik a VIII. fordulóban az Újpesti Dózsa—Ferencváros rangadó?

Hangsúlyozzuk, a rangadóra való tippelés csak a holtversenyeknél kerül figyelembe. Mégpedig: telitalálatot jelent az eredmény pontos megtippelése, egyszerű találatot a győztes vagy a döntetlen megjelölése más gólaránnyal. Még további holtverseny esetén az számításba jöhet, hogy melyik tipp közelítette meg legjobban a rangadó eredményét. Sorsolásra tehát csak azok között kerül sor, akik teljesen azonos eredményt érnek el a díjakra esélyesek közül.

A díjak

1. díj: 3000 forintos vásárlási utalvány.

2. díj: 1500 forintos vásárlási utalvány.

3. díj: 1000 forintos vásárlási utalvány.

4—5. díj: 500—500 forintos vásárlási utalvány.

6—15. díj: tíz darab 200 forintos vásárlási utalvány.

16—30. díj: tizenöt darab 100—100 forintos vásárlási utalvány.

A díjak értéke összesen 10 000 forint. A nyerteseknek nem kell jelentkezniük, mert a díjakat postán küldjük el.

Röviden megismételjük a feladatot: meg kell tippelni az NB I őszi végeredményének 1—16. helyezettjeit, s a végéhez odaírni: Újpesti Dózsa—Ferencváros X:X, azaz a rangadó számszerű tippjét. **A beérkezési határidő: november 4. déli 12 óra.** A pályázatokat levelezőlapon kérjük, s arra rá kell ragasztani a cikkünk végén található pályázati szelvényt. Mindenki annyi pályázatot küldhet, ahány pályázati szelvény áll a rendelkezésére.

A címzés: **Labdarúgás szerkesztősége. Pályázat. Budapest VI., Népköztársaság útja 47.**

Az NB I őszi idénye a jelenlegi tervek alapján december 10-én zárul, s így az eredményhirdetésre a januári számunkban kerül sor.

Valamennyi pályázónknak jó tippelést kívánunk!

Pályázati szelvény

15 ÉV – RÖPKE PERC

1959. június 29, Népstadion.

A magyar labdarúgó-válogatott Svédország csapatával mérkőzött. A legjobbak között első ízben kapott helyet a Ferencváros alig tizennyolc éves csatára Albert Flórián. Bár a tűzkeresztségen úgy esett át, hogy nem lőtt gólt, bemutatkozása jól sikerült.

Az üstökös biztos pontja lett a válogatottnak. 1962-ben, a chilei világbajnokságon az Anglia elleni találkozón megalapozta nemzetközi tekintélyét is. A továbbjutást eldöntő rangadón a győztes gólt rúgta Springett hálójába. Magyarország a következő összeállításban lépett pályára: Grosics — Mátrai, Mészöly, Sárosi, — Solymosi, Sípos — Sándor, Rákosi, Albert, Tichy, Fenyvesi dr.

Sporttörténelem.

A labdarúgás számos professzora írt már a hajdani sikerekről. A lapok már megsárgultak, a könyvek beporosodtak, a játékosok visszavonultak. Sokan edzőként dolgoznak, néhányan végleg búcsút mondtak a labdarúgásnak, csupán egyetlen egy van közöttük, aki még ma is hétről hétre az élvonalban rúgja a labdát, az akkori üstökös, a hajdani tizenegy benjáminja: Albert Flórián.

Amikor Novák Dezső is végleg szegre akasztotta a labdarúgó cipőt szomorúan jegyezte meg:

— *A múlt válogatottjából csak Flóri maradt meg hírmondónak. Nagyon szurkolok neki, hogy még sokáig az is maradjon. Hiszen ő, ha csak egy parányit is, de minket, a visszavonultak játékát reprezentálja. Szerintem csak rajta múlik, hogy még meddig...*

Albert Flórián magáról beszél. Látszólag egyszerűen, hétköznapian. Mégis, ahogy néhányszor felemeli a hangját, érezzük, hogy egy-egy szavának mekkora súlya van.

— *A 15. NB I-es évadot kezdtem meg. Gyerekként játszottam először az élvonalban, s most családos ember, apa vagyok. Az évek egybefolynak előttem. A dolgos hétköznapok és az ünnepek között nem volt szünet csak a sérülések idején. Azon az áron pedig — bár ne lett volna! Így aztán ez a tizenöt év olyan volt, mint egy röpke perc. Nem lehet értékelni mindazt az élményt, amit adott, nem lehet megmérni azt a munkát amit követelt.*

Lehajolt a székről és megszorította stoplis cipője fűzőjét. Csomót kötött rá. A hallottak után jelképes értelmet kapott ez a mozdulat...

— *Ausztrálián kívül az egész világot bejártam. Mindenhol megküzdöttem a védőkkel. Kivel többször, kivel kevesebbszer. Sok országban több alkalommal is mérkőztem. Az idő múlásával cserélődtek a hátvédek. Mindig fiatalabbakkal találtam szembe magam. Sokan kiszorultak a pályáról a pálya szélére. A játékosokból szurkolók lettek. Néhány ellenfél, sporttárs..., barát búcsúját nehéz elviselni. Mészöly Kálmán ellen nagyon sokat játszottam. Nemrégiben, amikor abbahagyta, egy pillanatra megkönnyebbültem, aztán... aztán egészen mást éreztem. Nagy játékossal lett szegényebb a magyar labdarúgás. Nováknál hasonló volt a helyzet. Kiválása után én lettem a legidősebb játékos a Ferencvárosban.*

Kicsapódik a szoba ajtaja. Engelbrecht Zoltán, a zöld-fehérek tizenkilenc éves új szerzeménye jön be nagy robajjal. Meglátja Albertet, elnézést kér, majd csendben kimegy.

— *Emlékszem, annak idején, amikor először kerültem a csapatba, én is ilyen voltam. Elpirultam ha a nagyok rám néztek. Ugyanakkor állandóan figyeltem őket, igyekeztem minél többet ellesni. Most bennünket figyelnek. Ez határtalan felelősséggel jár, de nagy erőt is ad. Megvan az a valami, amiért érdemes még egy „kicsit" rádolgozni. Az ember sokszor kívülről szemléli önmagát. „Milyennek látják a viselkedésem? Mit lát a fiatal, a tanulni vágyó?" Sokan mondhatnák a gyakran csípőre tett kezemet. Hányan vetették ezt már a szememre. Pedig nincs benne semmi tendencia. Egyszerűen megszokás. Mint ahogy mások megszokták, hogy ölbetett kezekkel ülnek, vagy haránt terpeszben állnak a villamoson.*

Kintről a cipők kopogása hallatszik. Rövidesen kezdődik az edzés.

— *Hajtanunk kell. Nagy feladatok várnak a Ferencvárosra. Először indultunk a Kupagyőztesek Európa Kupájában. Idén is megpályázzuk a bajnokságban az 1—3. hely valamelyikét. Személy szerint csak egy tervem van: a klubban való helytállás mellett, legalább még egy alkalommal magamra szeretném ölteni a címeres mezt.*

Albert játékostársaihoz hasonlóan kifut a pályára. Csanádi Ferenc edző a szemével követi.

— *Klasszis* — mondta. — *Klasszisát nem vitatja senki. Pályafutásának alakulása tőle függ. Attól, hogy meddig tudja még a magánéletét alávetni a csapat érdekeinek. Meddig tudja még vállalni a sok-sok lemondást. A Ferencvárosban ma is ő a vezéregyéniség. Hatalmas tekintélye van a csapatban. Amikor pályára lép — az már lélektani siker az ellenféllel szemben. Ez a hatás külföldön is érvényesül. A nemzetközi mérkőzéseket gyakran csak a személyétől függően köthetjük le. A jó Flórira minden szempontból szükségünk van. A jó Flórinak pedig az akaraterőre van szüksége. Arra, hogy fiatalosan játsszon, edzzen, — soha ne legyen „öreguras".*

A zöld gyepen az edző érkezéséig a szó legszorosabb értelmében játszanak a labdarúgók. Cicáznak. A kör szélén tizen nevetnek, középen Szőke szaladgál... Jobbra-balra cikázik a bőrgolyó. A jobbszélső érdektelenséget színlel, aztán hirtelen lecsap egy lezseren lőtt labdára.

Szőke diadalmasan kivonul középről. Helyére új „cica" áll: Albert Flórián.

Gyárfás Tamás

Ferencváros Rába ETO 4:1. Albert a mezőny legjobbjának bizonyult. A képen Albert fejese Horváth lábát érintve jut a győri kapuba. (MTI Fotó, Petrovits László felvétele.)

JOBBSZÉLEN KEZDTE

Ez év április 9-én, a Szolnoki MTE a MÁV DAC ellen játszott NB I B-s mérkőzést a Rába-parti városban. A győriek nagyon kíváncsiak voltak Sebők Györgyre, az ETO szolnoki kiszemeltjére.

Abban a csapatban nevelkedett, amelyből Kelemen, Vidáts, Kolláth, Pál, Karakas, Heidrich került — rövid néhány év alatt — az NB I-be. 1967-ben jobbszélsőként kezdte, s 18 éves korában mind a harminc mérkőzést végigjátszotta az NB II-es bajnok szolnoki csapatban. S ami ma már ritkaság, mint szélső, 12 gólt ért el! Amikor Pál a Bp. Honvédba távozott, hátrahúzódott helyére — középpályásnak!

Egy évig Kaposvárott, a Táncsics SE-ben játszott, majd újra visszatért Szolnokra, ahol összesen 125-ször szerepelt a SZMTE NB II-es, illetve NB I B-s csapatában. A győri csapatban a Videoton augusztusi nemzetközi tornáján mutatkozott be...

— 1:0-ra vezettünk a Halle ellen. A gólt én rúgtam, nagyon, nagyon örültem. Ilyen nagy mérkőzésen először játszottam és mindjárt gólt is szereztem! Első alkalom volt, hogy nevem góllövőként szerepelhetett volna ilyen mérkőzésen... Nem szerepelt! A pályán ugyan én rúgtam be a labdát, az újságokban viszont...

— Mórahalomról mentünk Szolnokra, ott 15 évig laktunk, most a Rába-parti városba költöztünk. Decemberben nősültem, lakásunk is van már, úgy gondolom, Győr nem közbeeső állomása lesz életemnek...

Sebők György nagyon megfontolt, igen komoly, tartalmas fiatalember, kitűnő sportember. Edzője szerint a Rába ETO nemcsak egy jó labdarúgóval, hanem egy kitűnő szellemű sportolóval is erősödött...

AZ NB I

(II. rész.) A játékosok neve után a születési adatok — év, hónap, nap, hely-, majd a magasság, a testsúly és a korábbi egyesületnek, ill. egyesületeknek neve. Ezt követően azt olvashatjuk, hogy az 1972—73. évi bajnokság rajtjáig hány NB I-es találkozón szerepelt, s azokon hány gólt ért el, amennyiben addig játszott és gólt szerzett.

BP. HONVÉD

Bicskei Bertalan. 1944. 9. 17. Bpest. 182 cm, 75 kg. FTC, MOM, Veszprém. 154 mérk.

Csepregi László. 1952. 3. 23. Sormás. 168 cm, 67 kg. Nagykanizsai VSE. 21 mérk.

Czakó Sándor. 1952. 10. 14. Gyömrő. 171 cm, 66 kg. Bp. Spartacus.

Dudás György. 1950. 7. 19. Szeghalom. 183 cm, 73 kg. Saját nev. 23 mérk.

Egervári Sándor. 1950. 7. 15. Pomáz. 178 cm, 70 kg. Bp. Spartacus.

Fehérvári János. 1953. 1. 8. Orosháza. 171 cm, 68 kg. Hódmezővásárhelyi MEDOSZ. 14 mérk. 3 g.

Füle Lajos. 1950. 4. 29. Kaposvár. 171 cm, 67 kg. Pécsi EAC.

Kelemen József. 1948. 5. 30. Hatvan. 178 cm, 71 kg. Szolnoki MTE, Komló. 96 mérk.

Kiss Tibor. 1948. 10. 17. Debrecen, 177 cm, 77 kg. MVSC.

Kocsis Lajos. 1947. 6. 17. Szeged. 167 cm, 69 kg. Móravárosi Kinizsi. SZVSE, Salgótarján. 188 mérk. 75 g.

Kozma Mihály. 1949. 9. 1. Tápé. 179 cm, 75 kg. SZEAC. 132 m. 82 g.

Lévay Tibor. 1949. 4. 12. Bpest. 181 cm, 82 kg. Saját nev. 21 mérk.

Lukács Sándor. 1951. 9. 20. Bpest. (Saját nev.) 30 mérk.

Pál József. 1950. 11. 29. Szolnok. 178 cm, 74 kg. SZMTE. 45 m. 6 g.

Pintér Sándor. 1950. 7. 18. Pomáz. 173 cm, 74 kg. Pomáz, Kossuth KFSE, 44 mérk. 5 g.

Pusztai László. 1946. 3. 1. Szentes. 179 cm, 76 kg. Szentesi Kinizsi, Szegedi Építők, Szentes, SZEAC. 139 mérk. 42 g.

Ruzsinszki József. 1946. 1. 18. Cegléd. 180 cm, 77 kg. Ceglédi VSE, Ganz-M. 125 mérk.

Szűcs Lajos. 1943. 12. 10. Apatin. 178 cm, 75 kg. Ú. Dózsa, Dorog, FTC. 209 mérk. 13 g.

Tajti József. 1943. 10. 8. Jászapáti. 175 cm, 71 kg. Pénzügyőr, Táncsics SE. 116 mérk.

TATABÁNYA

Arany Mihály 1946. 12. 12. Debrecen. 178 cm, 74 kg. Debr. Kinizsi, Táncsics SE. 110 mérk. 12 g.

Csepecz János. 1951. 3. 27. Esztergom. 180 cm, 73 kg. Esztergom. Táncsics SE. 9 mérk.

Fenyvesi Tibor. 1943. 9. 29. Szigetvár. 181 cm, 77 kg. Pécs, Komló, Várpalota. 19 mérk. 1 g.

Göröcs János. 1939. 5. 8. Gánt. 174 cm, 68 kg. Juta, Izzó, Ú. Dózsa. 339 mérk. 109 g.

Horváth Ferenc. 1949. 9. 7. Komárom. 175 cm, 70 kg. Komárom megyei SI. 147 mérk. 7 g.

Horváth László. 1944. 2. 9. Celldömölk. 176 cm, 76 kg. Celldömölk, Pápai Kinizsi, FTC, Haladás. 114 mérk. 1 g.

Kovács I Tibor. 1939. 2. 4. Mátészalka. 184 cm, 78 kg. Vásárosnamény, Mátészalka, Borsodi B. 191 mérk. 5 g.

Kovácshegyi Lajos. 1946. 11. 20. Tatabánya. 185 cm, 77 kg. Saját nevelés, de játszott a T. Építőkben és a Nagykanizsai Petőfiben. 66 mérk. 1 g.

Kőműves Mihály. 1947. 1. 17. Dombóvár. 180 cm, 76 kg. Dombóvár, Szekszárd, Bauxitbányász. 28 mérk. 10 g.

Laczkó Sándor. 1939. 8. 25. Tatabánya. 178 cm, 72 kg. Saját nev. 273 mérk. 1 g.

Lódi László. 1948. 3. 21. Püspökladány. 172 cm, 72 kg. BVSC, Kecskemét. 24 mérk. 2 g.

Nagy István. 1951. 2. 9. Nyírbátor. 173 cm, 59 kg. Bp. Vörös Meteor. 47 mérk. 4 g.

Nyirő István. 1945. 6. 27. Tamási. 175 cm, 69 kg. Láng, Ú. Dózsa, 27 mérk. 1 g.

Radics János. 1950. 9. 26. Bpest, 175 cm, 71 kg. Vasas. 29 mérk. 14 g.

Rothermel Ádám. 1948. 6. 14. Bpest, 190 cm, 83 kg. Főv. Autóbusz. 87 mérk.

Szabó György. 1942. 4. 24. Guta. 172 cm, 67 kg. Almásfüzitő, Rákóczi SE. 189 mérk. 51 g.

Takács László. 1944. 8. 31. Újpest. 177 cm, 67 kg. M. Pamut, MTK. 158 mérk. 58 g.

Tóth Kálmán. 1944. 8. 13. Szombathely, 170 cm, 64 kg. Győri Szerszám, MÁV-DAC, Bp. Honvéd. 181 mérk. 50 g.

KOMLÓ

Bencsik Miklós. 1946. 7. 15. Dunaföldvár. 166 cm, 64 kg. Dunaföldvár, Pécsi Bányász. 29 mérk. 6 g.

Bordács Lajos. 1946. 10. 8. Várpalota. 170 cm, 66 kg. Várpalota. 121 mérk. 18 g.

Buús György. 1947. 6. 22. Nyíregyháza. 183 cm, 78 kg. Nyíregyházi MSE. 36 mérk. 3 g.

Csordás István. 1939. 6. 8. Nagymányok. 186 cm, 78 kg. Nagymányok, Pécs. 143 mérk. 4 g.

LEGÉNYSÉGE

Erdősi István. 1943. 1. 5. Pécs. 179 cm, 77 kg. Pécsi Bányász, Kaposv. Honvéd, Bp. Honvéd. 94 mérk.
Göcsei Attila. 1949. 1. 14. Szekszárd. 175 cm, 65 kg. Saját nev. 5 mérk.
Horváth László. 1943. 5. 14. Szombathely. 185 cm, 87 kg. Haladás, Várpalota. 62 mérk. 10 g.
Juhász Tibor. 1944. 9. 6. Akasztó. 172 cm, 69 kg. Izzó, Dorog, Bp. Spartacus. 100 mérk. 41 g.
Karasz János. 1951. 7. 20. Makó. 170 cm, 68 kg. Tótkomlós, Bcsabai Előre, Gyulai MEDOSZ.
Kovács Lajos. 1949. 2. 17. Pécs. 176 cm, 72 kg. Mágocs. 46 mérk.
Kótai István. 1945. 11. 6. Bpest. 180 cm, 73 kg. V. Dinamó, Budafok. 83 mérk. 1 g.
Makray Balázs. 1943. 11. 7. Bpest. 178 cm, 72 kg. Bp. Spartacus, Szeged, Dorog, Vasas. 195 mérk. 3 g.
Orsós József. 1953. 11. 16. Kaposvár. 165 cm, 70 kg. Saját nev. 28 mérk.
Pál Gyula. 1957. 4. 3. Hottó. 186 cm, 79 kg. Kaposvári Táncsics. 3 m.
Solymosi II Gyula. 1947. 5. 16. Újpest. 171 cm, 67 kg. M. Pamut, Ú. Dózsa. Dunaújváros. 112 mérk. 18 g.
Tallósi István. 1945. 6. 25. Dombóvár. 178 cm, 64 kg. Dombóvár, Kaposvári Táncsics, Pécsi Bányász.
Tihanyi Béla. 1948. 11. 8. Mezőkovácsháza. 178 cm, 72 kg. Szegedi VSE, SZEOL, Kaposvári Táncsics SE.
Tresch Ferenc. 1951. 4. 10. Nagymányok. 177 cm, 65 kg. Nagymányok. 9 mérk.

CSEPEL

Bartos Sándor. 1950. 11. 20. Bpest. 177 cm, 72 kg. EMTK. 25 mérk. 7 g.
Buronyi Tibor. 1951. 8. 1. Bpest. 170 cm, 66 kg. Saját nev.
Csordás Károly. 1946. 5. 10. Páty. 171 cm, 70 kg. Páty, MÁVAUT, Volán. 70 mérk. 18 g.
Fatér Károly. 1940. 4. 9. Nyírlak. 176 cm, 78 kg. Ú. Dózsa, Pénzügyőr. 176 mérk.
Gulyás Sándor. 1948. 6. 4. Simonfa. 181 cm, 72 kg. Kaposvári Vasas. 55 mérk. 8 g.
Hajdú Lajos. 1947. 11. 30. Szentikápolna. 176 cm, 66 kg. Olajbányász (Nagykanizsa), Bp. Honvéd. 4 mérk.
Hunyadi László. 1947. 11. 17. Csepel. 183 cm, 82 kg. Saját nev. 100 mérk. 6 g.
Kandi György. 1943. 12. 7. Bpest. 186 cm, 75 kg. Bp. Építők. 133 mérk. 1 g.
Kelemen István. 1948. 3. 28. Jászberény. 174 cm, 68 kg. Lehel SC. Kilián SE. 45 mérk. 5 g.
Losonczi Flórián. 1944. 8. 31. Pusztavacs. 177 cm, 72 kg. Saját nev. 169 mérk. 40 g.
Molnár Tibor. 1943. 10. 27. Kispest. 182 cm, 79 kg. KISTEXT. 219 mérk.
Németh Miklós. 1946. 4. 7. Bpest. 183 cm, 78 kg. Transvill., FTC. Salgótarján. 87 mérk. 39 g.
Pető Attila. 1944. 1. 19. Újpest. 179 cm, 74 kg. EVTK, Egyetértés. 140 mérk. 2 g.
Rottenbiller István. 1940. 7. 30. Bpest, 176 cm, 73 kg. Szabadkikötő. 248 mérk. 55 g.
Sándor Mihály. 1949. 1. 21. Csepel. 184 cm, 84 kg. Saját nev. 26 mérk.
Siklósi Ottó. 1953. 6. 30. Bpest. 175 cm, 72 kg. Saját nev. 1 mérk.
Szurgent Lajos. 1944. 10. 18. Kőrösladány. 182 cm, 77 kg. Szeghalom, Bcsabai VTSK, Bcsabai Előre, DVTK, Bp. Honvéd. 123 mérk. 36 g.
Takács László. 1947. 11. 4. Bpest. 178 cm, 73 kg. Saját nevelés, de játszott a Bocskai SE-ben. 54 mérk. 11 g.
Varga Miklós. 1951. 10. 13. Fábiánháza. 178 cm, 65 kg. Vecsési Vízép. 58 mérk. 8 g.
Vellai István. 1945. 11. 14. Csepel. 178 cm, 76 kg. Saját nev. 213 mérk. 5 g.
Vízi Sándor. 1951. 10. 2. Bpest. 174 cm, 73 kg. FTC, Budafok.

RÁBA ETO

Csáki József. 1954. 7. 7. Győr. 177 cm, 72 kg. Győri Dózsa. 1 mérk.
Földes Dénes. 1943. 8. 5. Mosonmagyaróvár. 190 cm, 81 kg. MOFÉM Hubertus, Mmagyaróvári Timföld. 66 mérk.
Glaser Róbert. 1950. 1. 21. Győr. 176 cm, 63 kg. Saját nev. 41 mérk. 2 g.
Horváth Béla. 1942. 4. 30. Marosvásárhely. 183 cm, 80 kg. III. ker. TTVE, BVSC. 121 mérk. 22 g.
Horváth László. 1953. 10. 12. Győr. 176 cm, 67 kg. Saját nev. 56 mérk. 1 g.
Izsáki László. 1943. 9. 14. Tata. 175 cm, 72 kg. Tatai Építők. 161 mérk. 1 g.
Keglovich László. 1940. 2. 4. Sopron. 176 cm, 75 kg. SOTEX, SVSE. 286 mérk. 27 g.
Korsós István. 1941. 7. 30. Bpest. 169 cm, 66 kg. Bp. Porcelán, Zalaeg. Dózsa, ETO, Vasas. 218 mérk. 83 g.
Magyar Lajos. 1950. 3. 9. Abda. 174 cm, 65 kg. Abda, Gy. Mezőgép. 80 mérk. 6 g.

CSIKAR MENT ÉRTE

Tekintete — első pillanatra — egyáltalán nem barátságos. Hamar áthangol azonban a hirtelenszőke, 20 éves fiatalember, amikor megtudja, hogy földije faggatja... Szerencsés fiú, hiszen Borsodban számos tehetséges labdarúgó játszik és játszott, de ritka az, aki — 19 éves korában fővárosi nagy csapatba került. Gass meg ő az a bizonyos kivétel, nekik — sikerült! Garadnay Sándor dr., a borsodi ifjúsági labdarúgók szövetségi kapitánya hamar felismerte az alberttelepi gyerek tehetségét. A Mákvölgyi Bányász akkor az NB III-ban szerepelt, s *Kovács Béláért* jó néhány klub veszekedett! Útja a megyei, majd az országos ifjúsági válogatotton át végül is a Hungária körútra vezetett. Sándor Károly ment érte a borsodi községbe, egyesülete azonban nem volt hajlandó megválni tőle. Ezzel, a bányászsportkör egy évre „ítélte".

„Minden rosszban van valami jó", tartja a közmondás. Amikor az MTK-játékosokat tavaly eltiltották, Kovács Béla játékengedélyt kapott. Amikor az eltiltott fiúk bűnbocsánatot nyertek, az egykori borsodi fiú azon kevesek közé tartozott, aki a csapatban megmaradt és tovább játszhatott. Nem a kettőben, hanem — az egyben...

Mindössze 172 cm magas... Sok még a tanulnivalója, de szerencsére ezt ő is tudja!

— *Jobban kellene látnom a pályán, s a fejjátékom is különb lehetne... Egyáltalán nem vagyok magammal megelégedve* — mondja szinte önmagának...

— *Hogy mondjak még valamit magamról? ... Nős vagyok, Csorna a legjobb barátom. Tizenegyszer voltam országos ifjúsági, kétszer pedig utánpótlás válogatott. Most még csak ennyi az egész...*

Nagy József

Nagy Gyula. 1942. 2. 14. Győr. 173 cm, 69 kg. MÁV-DAC, ETO. 83 mérk. 6 g.

Palla Antal. 1950. 3. 27. Bpest, 183 cm, 80 kg. Saját nev. 5 mérk.

Pénzes Mihály. 1950. 8. 21. Sopron. 175 cm, 68 kg. Saját nev. 30 mérk. 7 g.

Póczik József. 1953. 7. 21. Győr. 175 cm, 68 kg. Saját nev. 30 mérk. 7 g.

Pozsgai Lajos. 1949. 10. 16. Győr. 180 cm, 72 kg. Saját nev. 74 mérk. 4 g.

Sebők György. 1948. 8. 24. Mérahalom. 178 cm, 68 kg. Szolnoki MTE.

Somogyi Lajos. 1946. 8. 25. Nagyszentjános. 172 cm, 70 kg. Saját nev. 159 mérk. 26 g.

Stolcz János. 1942. 5. 12. Eplény. 180 cm, 75 kg. Veszpr. AKÖV, Haladás. 167 mérk. 52 g.

Varsányi Tibor. 1945. 2. 26. Hajdúnánás. 171 cm, 71 kg. Hajdúnánás, DVSC. 134 mérk. 45 g.

PÉCS

Bérczesi Ferenc dr. 1944. 10. 1. Dunaszekcső. 172 cm, 67 kg. PVSK, Komló, Ú. Dózsa. 114 mérk. 24 g.

Bleicher István. 1951. 11. 28. Bpest. 174 cm, 63 kg. ÉPGÉP.

Daka László. 1943. 5. 23. Siklós. 177 cm, 73 kg. Siklósi SE, Pécsi Bőr, Kaposv. Honvéd. 145 mérk. 29 g.

Hernádi Ferenc. 1941. 1. 8. Láncsók. 176 cm, 75 kg. PVSK. 243 mérk. 4 g.

Jánosi Károly. 1946. 8. 19. Pécs. 171 cm, 70 kg. BVSC, Pályafenntartás, Tapolcai MÁV. 57 mérk. 17 g.

Kardos Ernő. 1954. 7. 30. Kecskemét. 172 cm, 60 kg. Kaposvári Vasas. 4 mérk.

Kincses I Nándor. 1942. 3. 25. Alsómocsolád. 174 cm, 67 kg. Dombóvári Spartacus. PEAC. 186 mérk. 2 g.

Kincses II Viktor. 1951. 2. 20. Alsómocsolád. 180 cm, 68 kg. Mágocs. 40 mérk.

Kocsis István. 1949. 10. 6. Csoma. 184 cm, 75 kg. Csomai MEDOSZ. 68 mérk. 5 g.

Kollár István. 1943. 8. 17. Gelse. 180 cm, 72 kg. Gelsei SK, Babolcsai B., Pécsi Előre. 3 mérk.

Konrád I János. 1946. 8. 22. Herceg-szentmárton. 173 cm, 68 kg. Saját nev. 190 mérk. 4 g.

Köves László. 1944. 10. 4. Szigetvár. 176 cm, 69 kg. PVSK, Kaposv. Honvéd, Vasas. 87 mérk. 5 g.

Máté János. 1948. 12. 13. Bonyhád. 173 cm, 73 kg. Bonyhádi Vasas. 98 mérk. 38 g.

Rapp Imre. 1937. 9. 15. Dunaföldvár. 179 cm, 80 kg. Dunaföldvár, Paks, Kaposv. Kinizsi, Tatabánya. 224 mérk. 5 g.

Rónai István. 1944. 8. 4. Magyarszék. 170 cm, 69 kg. Komló. 151 mérk. 19 g.

Tóth István. 1952. 3. 30. Perkáta. 176 cm, 72 kg. Ú. Dózsa. 13 mérk.

Tóth József. 1951. 12. 2. Mosonmagyaróvár. 175 cm, 69 kg. M-óvári Vasas. 51 mérk. 2 g.

Tüske Csaba. 1946. 4. 25. Baja. 173 cm, 73 kg. Bajai Építők. 147 mérk. 10 g.

Zombori Sándor. 1951. 10. 31. Pécs. 173 cm, 64 kg. Saját nev. 33 mérk.

DIÓSGYŐR

Csuhány Károly. 1947. 3. 14. Bélapátfalva. 177 cm, 75 kg. Ózd. 23 mérk. 3 g.

Fekete László. 1950. 12. 4. Bodrogszegi. 176 cm, 71 kg. Saját nev. 1 mérk.

Földesi Károly. 1952. 4. 2. Szeged. 178 cm, 70 kg. Somsályi Bányász. 57 mérk. 5 g.

Gál Béla. 1944. 10. 9. Mátészalka. 180 cm, 72 kg. Misk. Előre, MÉMTE, Kazincbarcika. 146 mérk. 4 g.

Hajas Imre. 1942. 4. 6. Miskolc. 179 cm, 70 kg. Sajószentpéter, Misk. Honvéd. 187 mérk. 5 g.

Hajdú Lajos. 1947. 2. 21. Rudabánya. 177 cm, 73 kg. Rudabánya. 29 mérk.

Horváth András. 1945. 12. 19. Varbó. 178 cm, 76 kg. Saját nev. 121 mérk. 50 g.

Kendi Ferenc. 1948. 10. 17. Pálháza. 178 cm, 74 kg. Sátoraljaújhely, Miskolci Honvéd. 17 mérk.

Kiss József. 1943. 3. 28. Büdszentmihály. 179 cm, 75 kg. Leninvárosi MTK.

Kolláth Béla. 1949. 11. 18. Szolnok. 173 cm, 72 kg. SZMTE. 61 mérk. 1 g.

Kovács Pál. 1941. 4. 15. Szentes. 178 cm, 72 kg. Sz. Kinizsi, Pécs, Eger. 148 mérk. 10 g.

Oláh Ferenc. 1951. 12. 22. Miskolc. 176 cm, 74 kg. Saját nev. 35 mérk. 1 g.

Ruttkay Zoltán. 1946. 11. 12. Békéscsaba. 175 cm, 75 kg. BVSC, Diósgyőr, SZEOL. 90 mérk. 10 g.

Salamon József. 1948. 10. 23. Miskolc. 179 cm, 72 kg. Saját nev. 146 mérk.

Sikora Ferenc. 1943. 11. 5. Miskolc. 172 cm, 57 kg. Saját nev. 176 mérk. 28 g.

Tábori Béla. 1948. 10. 23. Salgótarján. 170 cm, 67 kg. SBTC, Misk. Honvéd. 14 mérk. 3 g.

Udvarev Péter. 1947. 5. 31. Polikrajste (Bulgária). 166 cm, 58 kg. V. Dinamo. 41 mérk. 5 g.

Vass László. 1943. 6. 6. Nyírbogdány. 168 cm, 67 kg. Nyírbogdány, Misk. EAC. 168 mérk. 34 g.

Váradi Ottó. 1948. 3. 31. Salgótarján. 170 cm, 71 kg. BEAC, Vasas. 37 mérk.

Veréb György. 1949. 12. 10. Méra. 176 cm, 69 kg. MVSC. 70 mérk.

EGYETÉRTÉS

Galambos Antal. 1941. 2. 7. Bpest. 171 cm, 72 kg. Bp. Honvéd, Oroszlány, FTC, Csepel. 144 mérk. 1 g.

Halápi István. 1939. 4. 15. Rákospalota. 173 cm, 70 kg. Bp. Növény, Ú. Dózsa, MTK, Ózd. 201 mérk. 63 g.

Józsa Sándor. 1939. 12. 2. Bpest, 187 cm, 78 kg. Bp. Honvéd, Komló, Csepel. 178 mérk. 1 g.

Karába János. 1942. 4. 19. Bpest, 170 cm, 69 kg. Bp. Vörös Meteor, Budai Spartacus, Dorog, FTC. 166 mérk. 17 g.

Katona Sándor, 1943. 2. 21. Bpest, 167 cm, 64 kg. Törekvés, Bp. Honvéd, FTC. 201 mérk. 15 g.

Királyhegyi László. 1950. 8. 15. Bpest. 175 cm, 65 kg. Saját nev. 17 mérk. 2 g.

Komáromi József. 1948. 9. 12. Bpest. 179 cm, 73 kg. Bp. Építők, Ú. Dózsa. 22 mérk.

Lengyel Zoltán. 1953. 3. 2. Bpest. 176 cm, 71 kg. KSI.

Nell Lajos. 1942. 4. 12. Felsőgöd. 187 cm, 71 kg. Váci SE, Vasas, ETI, ETO. 33 mérk. 21 g.

Selenka Tamás. 1949. 6. 3. Bpest. 171 cm, 62 kg. Bp. Építők, FTC. 3 mérk.

Siklósi János. 1948. 7. 14. Soroksár. 185 cm, 80 kg. Saját nev. 31 mérk. 2 g.

Sóvári Kálmán. 1940. 2. 21. Bpest. 181 cm, 77 kg. Sashalom, Ú. Dózsa. 238 mérk. 4 g.

Straub László. 1949. 5. 6. Bpest. 175 cm, 75 kg. MTK, Főv. Autóbusz. 20 mérk.

Szántay László. 1943. 10. 3. Nagyvárad. 182 cm, 72 kg. Transvill., FTC, Dorog. 68 mérk.

Szepesi László. 1949. 12. 21. Bpest, 190 cm, 83 kg. BEAC, Bp. Honvéd, Kossuth KFSE, 13 mérk.

Szigeti András. 1953. 8. 27. Bpest. 181 cm, 77 kg. KSI. 4 mérk.

Szuromi Antal. 1943. 6. 21. Andornaktálya. 174 cm, 73 kg. Vízművek, Dorog, Tatabánya, MTK. 225 mérk. 81 g.

Vágvölgyi Mihály. 1950. 6. 2. Bpest. 177 cm, 74 kg. FTC, Kaposvári Táncsics. 2 mérk.

Varga László. 1943. 10. 23. Kiskunhalas. 184 cm, 79 kg. BVSC, Vasas. 141 mérk.

Weimper István. 1953. 8. 27. Bpest. 180 cm, 76 kg. Saját nev. 30 mérk. 5 g.

Összeállította:

Boskovics Jenő

CSEPELI PÁRBESZÉDEK

— Huszonkettes keretünk van... Keszthelyi Mihály, a csepeli labdarúgók vezető edzője mondja:

— ... mint a profiknál... minden posztra két azonos, vagy csaknem azonos képességű játékos...

Kis szünet után beszélt tovább. Nézem az arcát. Sem csúfondárosságot, sem a „való" komolyságát nem látom rajta. Azt sem magyarázza, hogy az „azonos képesség" mit jelent. Azonos „fent"-et, vagy azonos „lent"-et? Hiába kérdezném, úgysem árulná el. Rám bízza. Hiszem tehát a „fent"-et, elvégre a Csepel erősített, és terveik (céljaik?) ehhez az *erősítéshez* szabottak: megszerezni az 1—5. hely valamelyikét.

●

Íme, ez a huszonkettes csepeli keret.

Korábbi kerettagok: *Fatér, Molnár, Sándor, Hunyadi, Vellai, Kandi, Pető, Rottenbiller, Bartos, Varga, Gulyás, Csordás, Kelemen, Losonczi* és *Takács*. Összesen 15 labdarúgó.

Csepeliek, akik eggyel feljebb léptek a ranglétrán: *Kirchner* és *Siklósi*. Ők tehát ketten vannak.

Egyesületéhez a leszerelés után visszatért: *Buronyi*.

Abszolút új fiúk: *Hajdú* kapus a Bp. Honvédból, *Németh* a Ferencvárosból, *Szurgent* a Bp. Honvédból, *Vízi* a Budafokból. Vagyis négy új játékos.

És az elképzelt csapat?

— Fatér—Molnár, Sándor, Hunyadi, Vellai, Kandi, Bartos, Németh vagy Varga, Szurgent vagy Varga, Gulyás, Vízi...

— Vagyis a Varga, Németh, Szurgent hármasból játszott volna kettő?

— Igen, a feladattól függően.

Keszthelyi még rá is bólint szavaira. Látszatra csak három új ember...

●

— Csak három? — kérdez vissza az edző. — *De ez a „csak három" új játékfelfogást, a minden eddigi felforgatását jelenti. Áttérést egy korábbinál támadóbb szellemű, színesebb játékra.*

— És ezért az ár?

— Abban biztos vagyok, hogy jóval több gólt kapunk majd, mint az előző években. Egy csapatban csak tizenegyen játszanak egyszerre, s ha valaki a támadók számát szaporítja, akkor a védekezők számát csökkenti. Nem?

●

A *Csepel SC* színe: piros-kék.

A *Csepel SC* labdarúgói eddig négy alkalommal nyertek bajnokságot az NB I-ben, és sokszor játszottak főszerepet a magyar labdarúgás élvonalában.

A *Csepel SC* sokszor volt élénk és üde színfoltja labdarúgásunknak.

A *Csepel SC* színe a szurkolók szemében: szürke. Középszürke. Az utóbbi esztendők játéka alapján.

A *Csepel SC* labdarúgói az utóbbi években sem a bajnoki dobogó fokait nem pályázták meg, sem a kieséstől nem tartottak. „Tipikus" középcsapat lett.

A *Csepel SC* megszűnt „színezni" labdarúgásunkat.

●

— Valami mást, valami többet várunk labdarúgóinktól — mondta Koltai István labdarúgó szakosztályvezető. — *És amikor többesszám első személyben beszélek, akkor gondolok egész Csepelre, Budapest egyik legnagyobb munkáskerületére, a Csepel Vas- és Fémművek dolgozóira, s mindazokra, akik valaha is szurkoltak csapatunknak.*

— Mit tesznek, hogy ez a várakozás ne legyen hiábavaló?

— A vállalat és Csepel sportért hozott áldozata közismert. Az is köztudott, hogy labdarúgásban az utánpótlással legtöbbet törődő egyesületek egyike vagyunk. Most igazoltunk, erősítettünk. Az edző szakmai munkájához szabad kezet adunk, a vitás dolgokat közösen megbeszéljük, s a nem szakmai terheket levesszük az edző válláról.

●

Az „ideálishoz" közeli körülmények.

— Az edzések?

— A hét minden napján. Kéthetenként egy-egy szabadnappal.

— Időtartamuk?

— Másfféltől négy óráig.

— Egyéni foglalkozások is?

— Leginkább a fiatalabbakkal és azokkal, akiknek valami miatt edzéshiányuk van.

Az ideálishoz közeli körülmények.

Németh Miklós az új fiúk egyike Csepelen. A nevéhez fűződik az idei bajnokság első csepeli gólja. Ahogy jön le a pályáról — edzőmérkőzés félideje van — homlokát törülgeti. Piros-kék szerelésére sötétebb foltokat rajzolt az izzadtság.

— Megszokta?

— Nem ismeretlen emberek közé jöttem.

— És magát megszokták?

— ? ? ?

— Összerázódott már a csapat?

— Ő, a négy csatár hat felől jött!

— És?

— Nincs és. Talán, ha lenne mögöttünk egy vérbeli középpályás-karmester, aki leteszi elénk a labdákat, aki...

Nem folytatja. Csepelen jól érzi magát. Újra NB I-es lehetőséget kapott. Ő a csepeli két ék-ből az egyik.

●

— Megint gondterhelt az edző?

— Szemlélődöm.

— Eredménnyel?

— Reménnyel. Áttérni a két középcsatáros rendszerre, ez az egész csapat átformálását jelenti.

— Zökkenőkkel.

— Gyengébb ellenfelekkel már biztatóan játszottunk.

— Csak?

— Először csupán az újakat kellett volna beépítenem. Azután jöttek a sérülések: Takács, Losonczi és Gulyás még a felkészülési időszakban. Fatér és Vellai az idénynyitó mérkőzésen...

●

Huszonkét labdarúgó nem is olyan sok. Mondhatnám — alapkövetelmény. Különösen, ha egy csapat színezni is szeretné a bajnokságot. Úgy, mint a Keszthelyi Misa fénykorában. Mert a csepeli párbeszédek mögött mindig ott lebeg a szép múlt emléke. És a szép jövő reménye is.

Rózsa András

Meglepetésről — meglepetésre. Előbb a Vasas verte 3:0-ra az Ü. Dózsát, azután a Csepel 3 : 1-re a Vasast. A lendületes Bartos Ihász mellett tör a kapura. (MTI Fotó. Petrovics L. felv.)

KAPITÁNYOK

Videoton (18)

Karsai László 1947-ben született. Idén 25 éves. Talán a legszebb labdarúgó korban van. A legtöbb játékosnál ilyenkorra már letisztulnak az ifjonti kinövések, világosabban lát dolgokat a pályán, jobban hajlik az edzői intelmekre. A Videoton kapitányánál a fentiek már régen elrendeződtek. Határozott céljai voltak már évekkel korábban s azoknak mindig hangot is adott. Nem véletlen hát, hogy ő a csapatkapitány.

Hűség

Amikor a Videoton bejutott az NB I-be olyan hírek terjedtek el, hogy Karsai visszamegy az MTK-ba. Akkori edzője, Turay András kétkedve fogadta a hírt. Így hát megbeszéltük a randevút. A Kerepesi úton vártuk a Videoton autóbuszát. Fehérvárról éppen Ózdra igyekeztek bajnokit játszani. Akkor már biztos volt, hogy NB I-be kerül a gárda. Befutott a busz. Karsai gyorsan leszállt. Lassan melegedtünk bele, de aztán fokozatosan terítékre került minden. A nagycsapat előnye, a főváros, ahol fölnevelkedett, a jobb lehetőségek.

— *Hívtak, de megmondtam, nem megyek. Én már csak fehérvári maradok, bármi legyen is a csapat jövője. Lehet, hogy kiesünk, de nem ez a lényeges. A Videotonhoz tartozom!*

Önérzet

A beszélgetés 1969 telén zajlott le. A Videoton 1970 tavaszán, az egyidényes bajnokságban Kovács Imre vezetésével 11. lett. Az 1970—71-es évben pedig a 10. helyet szerezte meg. Karsai sokat tett azért, hogy csapata megállja helyét. A középpályán, amikor hozzá került a labda mindenki megnyugodott. Ha kellett dajkálta, ha kellett, gyorsan indított, s ha alkalma nyílott rá, akkor maga is kapura „tűzte" a pettyest.

Azután válogatott lett. Tavaly ősszel gyakran ült a kispadon. Úgy érezte, túl gyakran. Turistaként utazott mérkőzésről mérkőzésre. Aztán kimaradt a keretből. Úgy mondják, hogy maga kérte a kapitányt, hagyja ki egyelőre a bővebb keretből. Neki sem jó az üldögélés, talán a kapitányt is nyomja a felelősség, s érthetően nem cserél. A válogatott akkor ősszel pompásan vette az akadályokat, nélküle is.

A Videotonban természetesen tovább játszott, s nagyon jól. Idén júliusban, amikor véget ért az idény a gyári csapat, Kalocsay Géza dr. vezetésével előre rukkolt a hetedik helyre.

Most megint új mestere van, Kovács Ferenc személyében.

Még feljebb

Az új edző a múlt bajnoki év sikerénél is többet akar.

— *Várakozáson felül szerepelt a Videoton, amikor hetedik lett* — fejtegette —, *most az a cél, hogy megtartsuk a középcsapat rangját, sőt, ha módunkban van, akkor a hetedik helynél is előbb akarunk végezni. Ebben a törekvésemben sok támogatást várok a csapattól, de főként a kapitánytól, Karsai Lacitól.*

— Hogyan gondolja?

— *Hibáink ismertek. Sok gólt kapott korábban a Videoton. Fel kell gyorsítani a középpályás játékunkat, hogy segítsük a védőket és a támadókat. Nagyobb összhangra lesz szükség a jövőben. A gólhelyzetek kihasználása is döntős kérdés a Videotonnál.*

— Az idénynyitón nyilván látott erre biztatást — vetettük közbe.

— *Igen, a Komló elleni találkozón biztosan nyertünk 3:1-re, s különösen annak örülök, hogy Karsai Laci nagyon jól játszott.*

A csapatkapitány ezen a nyitányon kitett magáért. „Elfoglalta" a középpályát, tanári módon osztotta el a labdákat, s főként az első negyvenöt percben csillogóan játszott. Ami nagyon tetszett Kovács Ferencnek, sokszor lőtt kapura.

— *Az igazán klasszikus középpályást két dolog jellemzi nálam* — így az edző. — *Az egyik, tudjon szerelni, de a másik legalább ilyen lényeges, ha nem fontosabb — irányítson, vezényelje a csapatot, s lőjön gólokat.*

Fiatalok

Karsaival a napokban újra beszélgettünk.

— *Jó, hogy annak idején úgy döntöttem, én már csak vidéki maradok. Amit lehetett elértem, segítettek, figyeltek rám, s elhitték, ha rosszul is játszottam, hogy* a k a r o k. *Ez nagyon jó dolog. A bizalom légkörében élni nagyszerű érzés. Most mindenki fiatal körülöttünk. A szakosztályi elnök, Dérfalvi Imre, aztán Horváth Lajos, a szakosztályvezetőnk, s az edzőnk is, Kovács Ferenc egészen fiatal. Szót tudunk érteni, mert valamennyien egyet akarunk, s ez nagy dolog egy labdarúgó-csapat életében.*

— Tehát nem kell „villámhárítót" játszania a kapitánynak?

— *Nálunk rendben mennek a dolgok.*

— Mit vár a csapatától?

— *Egyet kell érteni azzal, amit az edzőnk mondott. A mi fiatal csapatunkban van fantázia. A hetedik helyet minden bizonnyal még túl is lehet teljesíteni.*

— A Videotonban tehát minden rendben?

— *Igen. Ilyenkor tréfásan azt szoktam mondani, hogy nincs más dolgom, mint a meccs előtt eldönteni, hogy melyik kaput válasszuk, a találkozó végén pedig kezet fogni a bírókkal. Persze, ez koránt sincs így, de azért elrendezzük a dolgokat.*

— Hát a válogatottság?

— *Más csapat játszott az EB döntőin és más az olimpián. Nyilvánvaló, hogy Illovszky Rudi bácsiék keresik a legjobb megoldást. Igyekeznek frissíteni. Ez a célravezető. Új arcok kerültek reflektorfénybe. Nem tagadom, jó lenne újra címeres mezben játszani.*

— És mit tesz ezért Karsai László?

— *Az első lépés mindig az, hogy az ember úgy játsszon a klubcsapatában, hogy felfigyeljenek rá. És nem egyszer, vagy kétszer kell bizonyítani, hanem hosszú távon.*

— Tekinthetjük ezt ars poetikának?

— *Igen. Játszani akarok, mert imádom a focit. Egyelőre a Vidiben próbálok valami újat, többet nyújtani.*

Néhány adat a Karsai-portréhoz. Az őszi idénynyitón játszotta 111. bajnoki mérkőzését. Harmincegy alkalommal talált az ellenfelek kapujába. Hétszer volt nagyválogatott. Mit tehetünk még hozzá? Karsai ügyes játékos, tehetséges labdarúgó. Olyan társak között játszik, akik hozzá hasonlóan szorgalmasak. Ilyen közösségben könnyebb jó eredményt elérni. Főként az olyan típusú labdarúgóknak, mint amilyenek közé Karsai is tartozik. A Ferencváros elleni győzelem is ebből fakadt.

Varga Béla

Záhonyi Iván felvétele

DÍJKIOSZTÁS

Jürgen Croy átveszi az Ezüstcipőt, amellyel az NDK legjobb játékosát tüntetik ki.

Az alsó kép: Julianna királynő jelenlétében adták át az Ajax játékosainak az Interkontinentális Kupát, amelyet az argentin Independiente legyőzésével nyert meg az együttes. Sikerei 1972-ben: holland bajnokság, holland kupa, BEK és Interkontinentális Kupa. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

Gólkirályok

Párizsban „cipőosztás" volt. A gólkirályok jöttek össze, hogy átvegyék díjaikat. Amint a képről is látható, elég sokan voltak. A felső sorban balról az első a jugoszláv Santrac, Bronzcipőt kapott. Mögötte Huber, a bajor gazdasági miniszter látható, Gerd Müllert kísérte el. Úgy látszik az 1. számú királyhoz miniszteri kíséret illik... Világos felöltőben, középen a görög Antoniadisz. 39 góljával az Ezüstcipőt érdemelte ki. A jobbszélen az angol Lee, a Bronzcipős. Alul egy skót vezető kezdi a sort, ő Harper nevében vette át a Bronzcipőt. Középen a 40 gólos Müller, az Aranycipő új tulajdonosa. Végül Keizer, az Ajax csapatkapitánya — a legjobb európai együttesnek járó serleget kapta. (MTI Külföldi Képszolgálat)

Rous, a FIFA elnöke gratulál a magyar csapatnak az ezüstéremhez. Balról: Géczi, Szűcs, Dunai II, Váradi, Kozma.

Az alsó képen Netzer — az NSZK-ban az év játékosa lett. (MTI Külföldi Képszolgálat)

randevúja

A France Football-cipők korábbi nyertesei

Arany:

1968: Eusebio (portugál).
1969: Zsekov (bolgár).
1970: Müller (nyugatnémet).
1971: Skoblár (jugoszláv, a Marseille színeiben).

Ezüst:

1968: Dunai II.
1969: Sziderisz (görög).
1970: Dervillet (belga).
1971: Keita (francia).

Bronz:

1968: Lennox (skót).
1969: Dunai II és Kögelberger (osztrák).
1970: Zsekov.
1971: Dedesz (görög)

*

A legjobb európai klubcsapatnak járó díjat 1968 óta a Benfica, a Milan, az Ajax, a Celtic és most újra az Ajax nyerte el.

KÍSÉRŐZENE

Támadáselőkészítés

„A kezdőrúgást végző mindaddig nem érintheti még egyszer a labdát, míg azt egy másik játékos meg nem játszotta. Gól után a játékot ugyanilyen módon kell újra kezdeni..."

Tovább semmi. Nincs rá szabály, hogy a kezdőrúgás után hogy folytatódjon. A megnyitás után a kocka el van vetve. A mérkőzés sorsa attól fogva a bíró sípjában és a játékos lábában van. És következhet nagyvonalúság és középszerűség, alibi-csatározás némi virtuspezsgővel, s mindezek elegye, sok-sok változat, ahogy a kulcsemberből és a besegítőkből futja.

Készülhet százféle stratégia és taktika, de mind a levegőben lóg, mert sem a támadásra, sem a védekezésre nincs örökbecsű, hathatós recept. Másfél percnyi zseniális rögtönzés mindent halomra dönthet. A labda lábról lábra pereg, nagyhirtelen a kapu előterében van, a védőjátékos egy másodperccel korábban fordul le a csatárról és a helyzet góllá érik. Mégis, a mérkőzések sorsát — sokan hisszük, hogy így van — mégsem az improvizációk döntik el, hanem az edzővel és egymással összehangolt játékosok gyakorlata, valamiféle terv, amit közös erővel végrehajtanak.

Jó ezt hinni, a tervezést a játékban, azt a következetességet, ami az eredményt a véletlenszerűnek, az esetlegesnek karmaiból kiragadja. Csapatjáték csak így és erre épülhet. Minden egyéb színezheti a mérkőzés lefolyását, felkorbácsolhatja az izgalmat, de miként a nagy számok törvénye, a játékon is beteljesedik a több és jobb kezdeményezésből a győzelembe átcsapó minőség. Hogy ez nem mindig következik be, hogy néha „a gyengébb győz", az a futballnak, mint minden labdajátéknak fűszere.

A csapatokban elméletileg mindenki támad és ugyanakkor védekezik, tehát a mai játék elve: mindenki mindenki ellen. Az edző megtervezi a mérkőzés várható lefolyását, a küzdelem azonban a maga módján bonyolódik. Hogy a címbe írt fogalomhoz közelebb jussunk, vizsgáljuk meg az egyes csapatrészek szerepét. Nem tüzetesen, mert arra nincs se hely, se idő. Kezdjük a kapussal. Márcsak azért is, mert az ő posztja (ha nem is a régi értelemben!) továbbra is kötött, míg a többieké a helyváltoztatást illetőleg, szinte teljesen felszabadult.

A támadáselőkészítéssel és indítással kapcsolatban a modern futballban egyre többször említik a kapuvédő szerepét. Helyzete a kapu előterén túl is áttekintést biztosít számára. Belátja a terepet, s ha taktikai érzéke fejlett, játékostársai képességeit ismeri és velük összeszokott — ő az, akinek kezében a cselekvés kulcsa van. A szó szoros értelmében a kezében. A kidobások és gurítások gyakorlati haszna ugyanis (statisztikák bizonyítják) rendszerint fölülmúlja a jóval bizonytalanabb jövőjű kirúgásokét. Manapság az akciók jelentős hányada indul ki a kapustól, mint a legtöbb reménnyel kezdeményező játékostól. Éppen a támadásindítás emelte túl régi szerepkörén és bővítette ki azt. A játékos az 1-essel a hátán kulcsjátékossá lépett elő és közvetlen részt vesz a támadásban. Ez a feladatköre a jövőben aligha szűkül le. Fontos szerepét csak a hiányos tehetség degradálhatja.

Mint ismeretes, a támadás és védekezés megoszlása-tagoltsága a csapaton belül a futball rövid története alatt is többször változott. Még többször a támadó és védekező jellegű játékosok közötti számszerű arány. Valójában e változások története a labdarúgás fejlődésvonala máig és jelenünkön túl a még ismeretlen jövőig. A WM-től a catenaccióig, a különböző reteszeken át és vissza, sokféle játékrendszer szerzett hosszabb-rövidebb időre polgárjogot. Tanították és gyakorolták, esküdtek rá és lehurrogták. Napjainkban újabb variációknak vagyunk tanúi. Edzőre és vérmérsékletre, igényre és lehetőségekre szabott változatok ezek. Hiba ez? Kárhoztatható? Ellenkezőleg. Új és érdekes változatokat szabadít fel, akár a zseniális játékosok révén gazdagodó sakktornák.

Meddig él egy játékrendszer? Amíg eredményesen játszani engedi, azaz segíti a benne résztvevőket. Tehát, amíg hasznos. Mire kiismerik, túléli magát és másik kerül a helyébe. Talán jobb, talán rosszabb; mindenesetre új, még kísérleti állapotban levő. Egy ideig aztán ezt nyűvik, „rúgják ronggyá", s kezdődik újra elölről. Bármeddig tartson a bevált szisztéma egyeduralma, végül a merev formák összetörnek és a játék felszabadul béklyóiból. Néha csak azért, hogy újabb béklyókba merevüljön. Furcsa, de így van. A futball lassan fejlődött odáig, mikor minden fontos helyre jutott őrző és támadó. A labdarúgás gyermekkorában gyakran „megbillent a pálya" a labda nyomában fel-le, a kapuk felé tülekvő játékosoktól. Ez elmúlt és a kötött posztok ideje következett a játékban. Időbe telt, amíg kijegecesedett, de legalább uralkodott egy darabig. És ma? Hovatovább a számozás őrzi emlékét, szinte az irónia kedvéért. A játék éppoly dialektikusan fejlődik, mint a természet. A kötöttségeket itt is a szükség takarítja el az útból. A játék szabad mozgást követel, aszerint, hogy melyik csapatrész túlsúlyához van friss játékerőre szükség.

A közel száz éves 1—2—3—5-ös felállástól a mai 1—4—4—2-es, középpályás futballig, a támadás előkészítése másmás csapatrészeknek jutott. Ma a megerősített középpályáé, mely a meccsek sorsát túlnyomórészben eldönti. (Persze nem kizárólag, hiszen egyetlen csapatrész sem vonhatja ki magát belőle.)

A felfutó szélsőhátvédek és fedezetek azt a részt vállalták magukra a támadásból, amivel a csatársor a visszavont játékosokkal megszegényedett. Hogy a támadáselőkészítés a jövőben melyik csapatrész vagy részek fokozott bevonásával történik, nem jósolható. Még az sem, hogy hamarosan várható-e változás. Sokan — a tapasztalatok ellenére — erősen vitatják a támadásokat indító és azokat csírájukban „stoppolni" tudó középpályások döntő szerepét. Szerintük a beállós nélküli, középhátvédes közvetlen védelmek és a jogaiba visszaállított 4-es, 5-ös csatársor hasznosabb lenne. Tehát a régibb, klasszikus alakzat! Ami lényegében visszalépés a maihoz képest. Egyik adujuk ez a kevés gólos (tehát kevésbé látványos!) eredménytartó, védekező játék ellen. Hol az igazság? Azt gondolom, bízzuk a jövőre. Tehetjük. Az alkalmasabbat mindig a tapasztalat mutatja meg. És a futball nagyszerű sportág! Ennyi vargabetű után rengeteg életerő van benne.

Szolnoki András

Virágzó grundélet Óbudán

Ha valaki arra lenne kíváncsi, melyek az ország legjobban kihasznált, legtöbbet koptatott labdarúgópályái, egyet gondolkodás nélkül mondhatunk: az Árpád híd budai hídfőjénél levő Tanuló utcai kispálya.

— Valóban, ez a pálya csak addig pihen, amíg elvégzik a mindennapos karbantartási munkákat — mondja Kuszbel Ferenc, az MTS III. kerületi Tanácsának elnöke. — Óbuda egyre népszerűbbé váló, napról napra szélesedő tömegsport mozgalma az itt megrendezésre kerülő kispályás labdarúgó-bajnokságban csúcsosodik ki.

— *Hogyan szolgálja ez a bajnokság a tömegsportot?*

— Célkitűzésünk az volt, hogy korra és nemre való tekintet nélkül, minél nagyobb tömeg számára és minél rendszeresebben tudjunk mozgás- és játéklehetőséget biztosítani.

A rendszerességet jól szolgálja a kétidényes bajnokság, a nagy tömeget pedig a labdarúgás népszerűsége biztosítja.

— *Szinte hihetetlen, hogy 79 csapat vesz részt a bajnokságban.*

— Számunkra is kellemes meglepetés volt az élénk érdeklődés. Az 1971—72-es bajnokságban — melyet mi is őszi-tavaszi rendszerben rendezünk — 52 szenior, 10 grund (kölyök), 10 öregfiú és 7 női csapat kelt versenyre egymással.

— *A bajnokság lebonyolítása ilyen nagy tömegben bizonyára sok gondot okoz.*

— Kétségtelen, hogy a TS által megfogalmazott célkitűzéseket nem tudtuk volna maradéktalanul teljesíteni, ha a Bruck Gyula által vezetett kerületi labdarúgó szövetségben nem találunk ilyen tökéletes kivitelezőre.

Bruck Gyula —aki már elmúlt 75 éves — rendkívül szerény ember. Beszélgetésünk alatt többször is elhárítja magáról a dicsérő szavakat, mondván: nem ő az egyetlen, aki ezért a szép ügyért fáradozik. És különben is megkapja érte a jutalmát. No, nem pénzben, hanem gólokban, kipirult arcokban, vidámságban, a játékosok mindennapi küzdelmében.

— Ha most azt mondom: életem a labdarúgás, nem fejezem ki hűen a sportág iránti szeretetemet. És én nem arra a labdarúgásra gondolok, amelyet füves pályákon, egyesületi színekben, — mezekben, anyagi ösztönzők reményében játszanak, hanem a mi kispályás labdarúgásunkra. Itt találom meg a tiszta, elfogult érzelmektől mentes küzdelmet, az igazi bajtársiasságot, a gólok, a győzelmet utáni önfeledt örömöt.

— *Hány éves múltra tekint vissza a bajnokság?*

— 1962-ben, pontosan tíz évvel ezelőtt, igencsak mostoha körülmények között kezdtünk 8 csapattal. Évek múltán egyre emelkedett a benevezettek száma, de az igazi fellendülés az 1968-as év jelentette. Ekkor határoztuk el hogy újjáépítjük a pályát és az öltözőépületet. Nem resteltünk mi vezetők is ásót, lapátot fogni. Több száz lelkes társadalmi munkás keze nyomán hamarosan újjászületett a Tanuló utcai grund. Most már tudtunk volna több csapatot is fogadni. Ezért elhatároztuk, hogy szétnézünk Óbudán. Lestük a játszótereket, strandokat, alkalmi pályákat és a fiataloknak izgalmasabb játéklehetőséget kínáltunk. Megismerkedtünk fenegyerekekkel is, akik tobzódó energiájukat környezetük rettegésben tartásával vezették le. Közülük ma is többen kergetik itt a labdát, elfelejtve és megmosolyogva évekkel előbbi kétes értékű hírnevüket.

— *Ezek szerint nevelési feladatokkal is foglalkoznak?*

— A sport nevelő hatása közismert. A mérkőzések megkövetelik a rendszerességet, fegyelmet, akaraterőt, a közösségben való önzetlen viselkedést. Aki ezeket a normákat betartja és megszokja, értékes emberi tulajdonságokkal vértezi fel magát. Mi a játékadta nevelési lehetőségeket igyekszünk kihasználni.

— *Hallottuk, hogy a mérkőzések nagyon sportszerűek, jól bíráskodnak a játékvezetők és élénk a mérkőzések iránti érdeklődés.*

— Nem titkolt büszkeséggel mondhatom, hogy valamennyi bajnoki- és kupamérkőzésen saját nevelésű játékvezetőink bíráskodnak. Külön erre a célra indítunk kétévenként játékvezetőképző tanfolyamokat. Ebben Major Pál a versenyrendező bizottság elnöke szerzett maradandó érdemeket. A fegyelmi bizottságnak alig akadt dolga a múlt évi bajnokság során. A lejátszott 1145 (!) mérkőzésen mindössze 11 kiállítás történt. A vétkesek Mezei Aladár „ítélőszéke" előtt elnyerték méltó büntetésüket. A közönség szereti és élvezi a játékot, időtől és mérkőzéstől függően változik a nézőszám. Különösen a kora esti órákban élénk az érdeklődés. Éppen ezért — mivel villanyvilágításunk is van — 7—8 órára tesszük az érdekesebb összecsapásokat. Egy-egy kupadöntőn vagy rangadón nem ritka a 4—500 néző sem.

— *Melyek a legrégebbi csapatok?*

— Az Ady és az 1. sz. ÉPFU kezdettől fogva részt vesz a bajnokságban. Az Adysták kölyökként kezdték, most már a szenior I A osztályban kétszer nyertek bajnokságot.

— *Mivel díjazzák a csapatokat?*

— Szövetségünk tudja, hogy a bajnokság komolyságához mérten kell jutalmazni a győzteseket. Ezért valamennyi osztályban bajnoki érmeket adunk, a grund (kölyök) bajnokok pedig szép kivitelű plakettet kapnak. A kupaküzdelmekben (Alkotmány, Néphadsereg, November 7, Olimpiai, Felszabadulás, Május 1, Óbuda Kupa, valamint a Munkahelyi Spartakiád és az Úttörő Olimpia) a győztesek jutalma egy-egy értékes serleg.

— *További tervek?*

— Szeretnénk még több csapat számára otthont nyújtani. Féltve dédelgetett vágyunk, hogy két-három év múlva 100 csapattal indíthassunk bajnokságot.

Mindehhez már nem tudunk sokat hozzátenni. A III. kerületben szerencsésen találkozik a sport szeretete a vezetők célkitűzéseivel. Ennek köszönhető, hogy Óbudán a mai értelembe vett grundélet a virágkorát éli.

Lovas Albert

Ha a játék még nem is magas színvonalú, de a küzdelem már a nagyokat idézi. (A szerző felvétele.)

Korszerű bel- és külföldi

AUTÓÁPOLÁSI
CIKKEK
ÉS KISEBB
FELSZERELÉSI
TÁRGYAK

kaphatók a

FŐVÁROSI HÁZTARTÁSI
ÉS
ILLATSZERBOLT

autóápolási szaküzleteiben

III., Vörösvári út 23.
V., Bárczy I. u. 3—5.
V., Régiposta u. 2.
VI., Nagymező u. 23.
VI., Népköztársaság útja 15.
VIII., József krt. 41.
XI., Bartók Béla út 35.

Remények kék-fehérben

A mester az edzés után mosolyogva lép be az öltözőbe. Jó jel. Bár Kalocsay Gézáról az a hír járja, hogy szívesen mosolyog. Megkérdem, így van-e?

— *Ha módom van rá* — pontosítja a szóbeszédet.

— És most van?

— *Kezd lenni.*

Nagy szó ez, a múlt évben oly sok vihart megélt MTK-nál.

A rossz szellem

Münchenben, az olimpiai játékok kellős közepén terjedt el a riasztó hír, hogy a görög portyáról nem minden kék-fehér játékos tér haza. Előbb csak egy fiúról járta a pletyka, majd később — a rémhír sötét törvényei szerint — már a fél csapat „lelépett".

Nos, a csapat azóta teljes létszámmal javában rúgja a labdát a bajnokságban. Nem is lenne értelme az utálatos pletyka (a pletyka mindig utálatos!) felelevenítésének, ha ez esetben nem tartalmazna egy kevés tanulságot is. A nagyokosok ugyanis ott kint, Münchenben rögtön „ideológiát" is gyártottak a rémhírhez:

— *Évek óta olyan rossz a szellem az MTK-nál, hogy ennek be kellett következnie.*

Nem következett be. Az összetett mondat első felén mégis érdemes volt elgondolkozni. Ezért tettem fel a kérdést *Bakos Antalnak*, aki — egy rövid kihagyással — 15 éve intézője a kék-fehérek labdarúgó csapatának (előtte a vízilabdázóké volt), hogyan látja most ezt a problémát?...

— *Úgy, hogy nincs probléma. Az elmúlt tizenöt év alatt talán nem is tapasztaltam egységesebb csapatszellemet, jobb hangulatot, elszántságot, győzni akarást. Ezek a fiúk most nagyon együtt vannak. A túra alatt természetesen hozzánk is eljutottak a híresztelések. A rémhír terjesztőknek kellett volna látni a három fiú, Becsei, Kis Tibor és Koritár felháborodását. Személyes sértésnek vették a feltételezést. Az igazság az, hogy ilyen fegyelmezett társasággal régen utaztam. Még egy reggeliről sem késett el senki. Aki ismeri a labdarúgókat, az értékelni tudja ezt a tényt.*

Úgy látszik, sokan értékelték és a bizalom is kezd visszatérni, mert — szeptember 21-én a KPVDSZ székházában megtartott — szurkolói ankéton zsúfolásig megtöltötték a termet az újjászületett csapat hívei.

A Real Madrid példája

Mit szól mindehhez az edző, aki 28 esztendeje működik szakoktatóként, bajnokságot nyert már lengyel és belga labdarúgókkal, de az MTK-val most, először került közvetlen kapcsolatba. Ez arra mindenképpen jó, hogy egyrészt friss szemmel, másrészt — a nagyon szükséges és hasznos — tárgyilagossággal ítélje meg a kezére bízott csapat helyzetét és a hetőségeket.

A portyával kezdi. Az a véleménye, hogy az beváltotta azokat az elképzeléseket, amelyekért végigcsinálták. Az utazás közbeni szoros együttlét, az egymásrautaltság módot adott rá, hogy megismerje — és kiismerje — a játékosok emberi tartását, egymáshoz való viszonyukat, a vezetőséghez fűződő kapcsolatukat, kívánságaikat és — mindenekelőtt — természetesen képességeiket.

Tapasztalata: jelenleg teljes az összhang a vezetők és az edző, a vezetők és a játékosok, a játékosok és a játékosok, sőt a vezetők és a vezetők között.

Ehhez én — igaz, csak egy rövid órán keresztül figyeltem őket — még annyit tennék hozzá, hogy jó egyetértés és bizalom jellemzi az edző és a játékosok kapcsolatát is.

Ha pedig így áll a helyzet — ez Kalocsay dr. meggyőződése — már csak nagyon szorgalmasan, sok fáradsággal, kemény munkával gyakorolni kell a labdarúgás legkülönfélébb elemeit, a szakma fortélyait.

Az eredményhez — hangsúlyozza — természetesen idő kell. Csak a hosszú hónapokig tartó türelmes, rendszeres gyakorlás érlelheti meg a siker gyümölcsét.

A türelem erénye egyébként nemcsak a játékosokra kötelező. Türelemre és szerénységre kell nevelni vezetőket és szurkolókat egyaránt. Két — nemrégen még — világcsapat: a Real Madrid és az Inter példáját említi. A nagyok kiöregedése után máig sem voltak képesek rendezni soraikat.

Az egyetlen erősítés

Milyennek látja a szakoktató az — immár megismert — „anyagot" az MTK NB I-es keretének 16 játékosában rejlő lehetőségeket?

— *Az alap jó, a játékos anyag jó. Nem beszélhetek egyelőre felsőfokú jelzőkkel, de ezekre a fiúkra építeni lehet. Ennél többet pedig ma nálunk egyetlen edző sem kívánhat.*

Az „egyelőre" szócska megütötte a fülemet. Mint kiderül, joggal. A továbbiakban ugyanis azt mondja el, hogy átgyúrni, a technikában, taktikában mesterré tenni ezeket a fiatal labdarúgókat, az ő feladata. Véleménye szerint ezért szerződtették. Dicséretesen egyértelmű magatartás!

Még egyszer visszatér a 24 napos külföldi portyára:

— *Az együttes, miközben a csapatkeresés volt a legfőbb feladatom, a fiúk számára pedig a lecke, hogy megértsék, elfogadják és végrehajtsák az én játékszerkezeti elgondolásaimat, 65 százalékos eredménnyel zárták a portyát. Bevallom, hogy ezt nagyon komoly sikerként könyvelem el.*

Mint ismeretes, a budapesti kékfehérek nem igazoltak át az idén egyetlen élvonalbeli játékost sem. A már idézett ankéton jónéhány felszólaló annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy kedvenc csapata nagyszerűen „erősített" — dr. Kalocsay Gézával. Amikor ezt megemlítem, az MTK új edzője nem tagadja, hogy ez a fogadtatás váratlanul érte, őszintén meghatódott tőle, nagyon jólesett neki.

A játékosok osztályzata

Megkérdezem, hajlandó-e értékelni, osztályozni egyenként a játékosokat?

— *Miért ne? De sok rosszat ne várjon tőlem* — teszi hozzá nevetve. *A kifogásaimat, kritikámat nem az újságíróknak, hanem a gyerekeknek szoktam elmondani. Úgy gondolom,*

MTK—Salgótarján 4:1. A kék-fehérek második gólját Koritár (a jobb kapufától kissé takarva) közelről kotorja Magyar hálójába. (MTI Fotó, Szebellédy Géza felv.)

így van ez rendjén, csak így juthatunk előbbre.

Egyet kell értenem ezzel a mentalitással is. Különösen azok után, amikor végighallgatom nagyon megfontolt, nagyon árnyalt, tömören megfogalmazott véleményét csapata egy-egy tagjáról.

— *Van két egyformán jóképességű kapusom, Hajdú és Brünyi — kezdi az elején. — Hogy melyikük a jobb, azt ma még nem tudom megmondani. Majd bebizonyítják. Remélem, mindketten. A hátvédek közül Törököt az ország egyik legjobbjának tartom. A középhátvéd posztján Dunai Lajos ragyogó formára futott fel a túrán. Ezért részesítem egyelőre előnyben a fiatal Kanásszal szemben. Az utóbbi fiúnak, bár nagyon tehetséges, még sok „gyúrásra" van szüksége. Keménység, gyorsaság, dinamizmus — ezek a pillanatnyi „hiánycikkek" a játékában. Kettőnk dolga, az övé és az enyém, hogy a hiány eltűnjön, a „cikk" meglegyen. Csetényi képességei, harcos erényei közismertek. Az már az én bánatom, hogy nincs megfelelő konkurrenciája. A beálló posztért Strasszer és Csorna vetélkedik. A középpályán látom a legnagyobb fantáziát. Kovács, Borsos, Oborzil, Kunszt. Négy különböző alkatú, de a feladatot átlagon felül megoldani képes játékos áll rendelkezésre. Az egyiknek a rúgótechnikája, a másiknak a fejelő készsége, a harmadiknak a gyorsaság, a negyediknek óriási munkabírása ígéri a legjobbat. És van olyan is köztük, aki az említett jó tulajdonságokból többet is egyesít magában. A túrán egyébként Kunszt játéka még nekem is örömet szerzett. A támadók közül Becseit az utóbbi évek legnagyobb tehetségének ítélem. Olyan gólokat szerzett a portyán, hogy még Puskás Öcsi is elismerését fejezte ki neki. Csak végre „felnőtté" kellene válnia. Meg kell értenie, hogy egy „alagút" csel kedvéért nem áldozhatja fel a csapat érdekét. Kis Tibort már most ajánlanám a válogatottba. Ő a korszerű labdarúgás képviselője: az egész pályát bejátssza, nagyszerűen fedezi a labdát, kitűnő a rúgótechnikája. Csak még nála is sok az egyénieskedés. Sárközinél és Koritárnál tapasztalom egyelőre leginkább az egyéves kihagyás negatív hatását. Nehezebben lendülnek bele, úgy látszik, de én változatlanul bízom a már nemegyszer bebizonyított tehetségükben.*

•

A Salgótarjáni út és a Hungária körút sarkán sokáig vártam a 37-es villamosra. A következő megállóban, a vasúti híd közepén hárman szálltak fel: Kalocsay Géza dr., Bakos Antal és Kunos Ferenc, a segédedző. Egy ideig nem vettek észre; figyeltem őket. Beszélgettek. Derűsen, jókedvűen. Mintha annak a megváltozott közösségi szellemnek eleven szimbólumai lettek volna.

Csillag István

A mosoly titka Tatabányán

A jó csapat, a jó eredmények ellenére Tatabányán nem kergetnek rózsaszínű álmokat. A legutóbbi bajnoki helyezést — negyedik volt a csapat — újrázását már várakozáson felüli sikernek tartanák, tudják: minden eddiginél nehezebb lesz jól szerepelni. A rajt nagyszerűen sikerült. A csapat győzni tudott az újonc Zalaegerszeg otthonában, pedig 20 000, rendkívül lelkes szurkoló biztatta síppal, dobbal a megye kedvenceit. A Tatabánya oldalán volt azonban a nagyobb tapasztalat a rutin és ez elég volt a lelkesedés ellen.

*

A tatabányaiak mindenekelőtt és elsősorban csatársorukra büszkék. Érthető ez, hiszen remek támadósor kovácsolódott. Négyen (Szabó, Takács, Kőműves, Tóth Kálmán) kizárólagosan támadó feladattal lépnek pályára minden mérkőzésen, de a jobb oldali középpályás Lódi is többet veszélyezteti az ellenfél kapuját, mint védi a sajátját. Így van aztán, hogy a Tatabánya egyedül az NB I-ben öt csatárral játszik. Ennek a felfogásnak ugyan egy időben a védelem látta kárát, leginkább egy hálóhoz hasonlított a csapatnak ez a része. Olyan lyukas volt... Aztán egy stratégiai húzás: az addigi beállós Laczkó lett a söprögető és a középhátvéd Kovács a beállós.

*

Menjünk posztról-posztra. A kapuban a mez *Rothermel Ádámé*. A fiatal, felsőfokú képességekkel rendelkező kapus a jelek szerint megkomolyodott, szorgalmasan edz és ez nála nem kis dolog. Közvetlen tartaléka *Czepecz János*, aki tavasszal komoly rangadókon bizonyította tehetségét, bármikor rajtra kész. A jövő nagy kapus reménysége mellettük a harmadik portás: *Dombai András*, aki még nemrégiben az ifjúsági válogatott kapuját őrizte. A jobbhátvéd helyén „új" névvel találkozhatunk. Indokolt az idézőjel, mert *Szabó György*, aki éveken át a jobbszélső helyén szédítgette az ellenfelek védőit nem ismeretlen játékos, csak a posztja új. Gyorsasága, kiemelkedő szerelőkészsége ezen a helyen talán még jobban kamatozik majd. A beállós továbbra is *Kovács I Tibor*, aki remélhetőleg levetkőzi gyengéit: a könnyelműsködést, a meggondolatlanságot. Az elnyűhetetlen *Laczkó Mihály* helye vitathatatlan. A csapatkapitány pályafutása egyik legszebb tavaszát tudhatja a háta mögött. A 4-es mez birtokosa: *Horváth László*. A védelemben jön szóba *Kovácshegyi, Fenyvesi* és a fiatal *Vízkeleti*. Középpályán szintén nagy a választék. *Göröcs János* a fix pont, míg a társa *Arany, Horváth, Lódi, Nyírő* és *Nagy István* lehet. Jobbszélen bizalmat kap *Radics János*, míg a többi poszt elsőszámú aspiránsai: *Kőműves Mihály, Takács László* és *Tóth Kálmán*.

*

Az edző, *dr. Lakat Károly* így vall az őszről:

— *Véleményem szerint felelőtlen dolog olyan helyezést kitűzni a csapat elé, amit legutóbb elért. Egyáltalán nem biztos, hogy ugyanazok a játékosok — vagy jobbak — egy új bajnokságban, új körülmények között ismételni tudnak. Elvem: szerénység és ha valami mégis sikerül azt már pluszként kell elkönyvelni. Tagadhatatlan: megerősödtünk. Göröcs játéktudását szószaporítás lenne fejtegetni, Radics is rendkívül tehetséges játékos, akiről már 18 esztendős korában lemondtak, holott ma mindössze 22 éves... Mégsem várok csodákat. Ha az első hat között végzünk nagyon elégedett leszek. Más kérdés, hogy a hatodik helyet felülmúlni már csak rajtunk múlik... A gárdában sok van — talán egy bajnokság is... — mégis elsőszámú célkitűzésünk a vidék legjobbja cím visszahódítása. Ezért ismételten a Salgótarjánnal kell majd viaskodnunk és ez a párharc egyetlen együttesnek sem lenne sétagalopp! No, persze számolni kell még a trónratörőkkel, elsősorban a Videotonnal és a Rábá-val.*

*

Göröcs János átigazolásának híre felbolygatta a város szurkolóit. Vajon ő hogyan illeszkedett új környezetébe?

— *Egész életemben azt vallottam: egy csapat van, és az az Újpesti Dózsa. Aztán a sors akaratából Tatabányára kerültem és azt tapasztaltam: máshol is vannak remek, jól összeszokott, nagyon baráti közösségek. Talán játékosmúltamnak köszönhető, hogy mindenki kitűntető barátsággal fogadott. Tudom: tőlem mindenki azt várja, hogy csodát teszek. A csodát azonban nem én, hanem a csapat fogja művelni... Akik ritkán látják játszani a Tatabányát, nem is tudhatják, milyen remek futballisták vannak itt. Én se tudtam... Valamennyien jó barátaim. Egyetlen vágyam: bizonyítani, nem vagyok még fogatlan oroszlán, ha lehetőségem van rá, harapni is tudok!*

— Milyen érzés lesz a Megyeri úton játszani?

— *Nem bújtam ki a bőrömből, ugyanaz a Göröcs János vagyok, aki voltam. Továbbra is szeretem az Újpestet, ami az ott töltött tizenöt esztendő után szerintem érthető. Legközelebb, mint ellenfél utazom oda és „megszakadok", hogy a Bányász győzzön.*

Lakat T. Tamás

Húsz év egy csapatban

Belgiumban napjainkban kétségkívül Paul van Himst, az SC Anderlecht 29 éves csatára a legnépszerűbb labdarúgó. Népszerűségét elsősorban kiemelkedő klasszisának, átlagon felüli gólképességének, sportszerű játékának köszönheti. Hozzátartozik azonban a jellemzéséhez az emberi magatartás is. Végtelen szerénységét, kifogástalan udvariasságát és előzékenységét a mintegy ötvenöt perces beszélgetésünk során tapasztaltam. Ehhez hozzátehetem, amit edzőitől hallottam róla. Volt edzője Béres András, az egykori kispesti csatár, a Benelux államokban másfél évtizede nagy sikerrel dolgozó mester (aki különben jelenleg nem edzősködik, hanem UEFA-licenc-szel működő menedzser), jelenlegi edzője pedig Georges Kessler. A brüsszeli Anderlecht-stadion kedves éttermének asztalánál önmagáról, meg a csapatáról faggattam. Szívesen válaszolt.

— *Megnyertük a bajnokságot és megszereztük a Belga Kupa védelmét* — mondta elöljáróban —, *s ezzel bizonyára nagy örömet szereztünk lelkes szurkolóinknak. Elégedett volt velünk a mester, no meg Constant van den Stock is, az egyesület elnöke is.*

●

A lila-fehér színeket viselő Anderlecht izgalmas küzdelemben szerezte meg a tizenötödik bajnokságát. A nagy ellenfél, az FC Bruges, hét ponttal vezetett. Az utolsó négy mérkőzését az Anderlecht megnyerte, a Bruges vszont csak egy pontot szerzett. Belgiumban azonos pontarány esetén nem a gólkülönbség dönt, hanem az, hogy melyik csapat nyert több mérkőzést. Nos, a lila-fehéreknek eggyel több győzelmük volt.

— *Roppant idegőrlő volt a hajrá* — emlékezett vissza a szőke hajú csatár, aki a belga válogatottban is csúcstartó, 69-szeres válogatottsággal. — *Mi nemcsak meg akartuk nyerni minden mérkőzésünket, hanem ennek érdekében meg is tettünk mindent.*

Kíváncsi voltam, mi az a minden, s kérdésemre így válaszolt:

— *Talán azzal kezdem, hogy a mindennapos edzéseken pillanatnyi megállás nélkül, becsületesen dolgoztunk. Ez nyilvánvalóan természetes. Aki érezte, hogy neki többre van szüksége, mint másoknak, az szólt a mesternek, s akkor Kessler, vagy a segédedzője külön foglalkozott vele.*

— Ön is szokott túlórázni?

— *Egy héten egyszer vagy kétszer. Ilyenkor főleg a kapuralövést gyakorolom, minden lehetséges helyzetből, védők ellen. Nem tudom, másutt hogy van, de nálunk az is természetes, hogy nem iszunk szeszesitalt. Még sört se. Pedig a belga sörök kiválóak.*

— *A korai fekvés, a sok alvás hozzátartozik a jó erőnlét megtartásához* — fűzte tovább a szót van Himst. — *Persze nem az egész délelőtti lustálkodás, hanem főleg az éjfél előtti alvás. Talán sokan nem tartják érdekesnek, szerintem azonban igen fontos: első csapatunk egyetlen játékosa sem dohányzik.*

●

Georges Kesslertől, van Himst edzőjétől már a beszélgetés előtt megkaptam a csatár néhány életrajzi adatát, ezek közül gyorsan leírom: 1943. október 2-án született a Brüsszel melletti St. Pieters-Leeuw-ban, 1953. október 24-én (tehát kölyökkorában) igazolták az Anderlechthez, amelynek első csapatába 1959. december 27-én került be először. Egy év még tehát és két évtizede a lila-fehérek játékosa! 366 bajnoki mérkőzésen szerepelt az első osztályban, háromszor volt gólkirály (legutóbb 1968-ban), s háromszor választották meg az év játékosává, 60-ban, 61-ben és 65-ben. Amit aztán kérdésemre a beszélgetés során mondott el: nős, három gyermekük van, a hétéves Frank, a négy és fél éves Claudia és a kétéves Katia. Az Anderlecht-stadion közelében van egy étterme.

— *A labdarúgás és a család betölti életemet* — mondta derűsen, miközben elgondolkozva egy pillanatra kinézett az ablakon. Alattunk volt a pálya csodálatosan szép gyepszőnyege, amelyen van Himst annyi nagy csatát vívott belga és más országbeli ellenfelekkel. A nézőtér is jól látszott innen, ahol 37 000 szurkoló fér el kényelmesen. — *Az egyesület mindent megad, amire szükségünk van, nekünk pedig kötelességünk, hogy ezt a gondoskodást ezerszázalékosan viszonozzuk. A másik ... A szurkolók kemény frankokat fizetnek ki a belépőjegyekért, őket se szabad becsapnunk. Vereséget szenvedhet a csapat, előfordul ilyesmi, de még a vesztes mérkőzéseket is mindig becsülettel végigküzdöttük.*

— Mondjon valamit, a saját erényeiről.

— *Általában ugyanazok az erényeim, mint a csapat többi játékosának. Szeretjük az egyesületet, végigküzdjük a másfél órákat és minden idegszálunkkal a győzelemre törünk.*

Ezt megint csak a szerénység mondatta van Himsttel. Újabb kérdésemre hozzátette:

— *Tízes számmal szoktam játszani, s mint mondják, majdnem minden meccsen a hátamra veszem a pályát, azaz segítek hátul és gólt igyekszem lőni. Nem vagyok önző, ha látom, hogy valamelyik társam jó helyzetben van, illetve jó ütemben fut lyukra, nyomban odaadom neki a labdát.*

— Mi a véleménye arról, hogy világszerte az úgynevezett védekező játék divatos, s ez alól, véleményem szerint, nagyon kevés klubcsapat, vagy országos válogatott együttes kivétel.

— *Kétségtelen, hogy az ember ember elleni harc és a tömör védekezés a legutóbbi években egyre nagyobb teret hódít. Közepes tudású csapatoknál ez bizonyos mértékben érthető. Jóképességű együtteseknél persze már nem. Az emberfogásra természetesen szükség van, bennünket is eleget gyötörnek az ellenfelek védői. Sok és gyors mozgással, megfelelő technikai és taktikai képzettséggel a legszigorúbb őrizetet is ki lehet játszani.*

— Mi a véleménye a magyar labdarúgásról?

— *A Belgiumban nemrég lezajlott Európa-bajnokság eredményei alapján — ne haragudjanak meg érte — túl sok jót nem mondhatok. Pedig hát ma is vannak jó klubcsapataik, kiváló játékosaik és minden bizonnyal kitűnő edzőik is.*

Búcsúzóul megkértem, üzenjen röviden a Labdarúgás olvasóinak. Mint az itt látható néhány szó mutatja, szívesen megtette.

Szűcs László

Met vele Sportieve
Groeten voor Labdarúgás
7-1972.

KÜLFÖLDI MOZAIK

A XX. Nyári Olimpiai Játékok labdarúgó tornáján jól szerepelt játékosok egyike-másika igen kapós lett. A dán együttes 19 éves balszélsőjét, Allan *Simonsent* (Vejle Boldklub) a nyugatnémet Borussia Mönchengladbach vezetői keresték meg kész szerződéssel, az U. Dózsa elleni BEK-mérkőzésen Budapesten is látott Ottmar *Hitzfeldért* (FC. Basel) pedig a svájci klub és az 1 FC Köln között folyik az alkudozás. Hitzfeld az NSZK olimpiai csapatában hívta fel magára különösképen a kölniek figyelmét, akik azonnal összeköttetésbe léptek a baseli csapat nyugatnémet származású edzőjével *Helmut Benthaus*-szal. Közbeszólt azonban a svájci elnök, *Felix Musfeld* és kijelentette: Hitzfeld nem eladó, egyébként is éves szerződés köti a Baselhez. Hitzfeld viszont úgy vélekedik, hogy semmiféle kötelezettségei nincsenek... Az ügyben most már minden bizonnyal a nyugatnémet márkának lesz döntő szerepe.

*

Az NDK sportújságírói 465 szavazattal Jürgen Croyt, a Sachsenring Zwickau 30-szoros válogatott kapusát választották 1971—72 legjobb NDK labdarúgójának. Soha ilyen egységes még nem volt ilyen kérdésben az NDK sportsajtója. A huszonhatéves, kiváló képességű Croy mellett Harald Irmscher mindössze 187, Manfred Zapf pedig 125 szavazatot kapott.

*

A Manchester United kiválósága, *Bobby Charlton* a Celtic elleni (0:0) hétközi búcsú mérkőzésen fejezte be aktív labdarúgó pályafutását. B. Charlton a nemzetközi labdarúgó élettől 1971-ben búcsúzott, s most úgy tartotta, ideje szigetországi szereplésének is véget vetni. A hétköznap ünnep lett számára: 60 538 fizető néző volt kíváncsi búcsúfellépésére (Angliában még soha nem vettek ennyi jegyet hasonló eseményre) s a 90 perc alatt nem volt olyan akciója, amelyet ne jutalmaztak volna tapsviharral. Ismételten megmutatkozott, hogy az utóbbi évtized legnépszerűbb játékosa volt a brit labdarúgó világnak, olyan eredmény mérleggel, amely minden tiszteletet megérdemel:

A 34 éves Bobby Charlton 106-szor volt angol válogatott, 49 gólt lőtt a nemzeti színekben, négyszer volt tagja a Manchester United bajnokcsapatának, egyszer a kupagyőztes gárdának. Együttese BEK-sikeréből is alaposan kivette a részét.

Amire a legszívesebben emlékezik: az 1966. évi a Wembleyben lejátszott világbajnoki döntő s a 4:2-es győzelem az NSZK ellen. Amire pedig mindig elszomorodik, ha visszapillant: az 1958. évi, München melletti katasztrófa, amelynél sok játékostársa, vezetője vesztette életét.

*

Az NSZK-ban a Bundesliga első fordulóját 1963. augusztus 24-én játszották. Az 1972 szeptember 21-ével bezárólag elkészített kilenc éves összesítés a következőket mutatja: 300 fordulóra került sor a rajt óta, s az öröklista szerinti legeredményesebb együttes az 1. FC Köln 141 győzelemmel, 73 döntetlennel és 86 vereséggel, tehát 355:245-ös pontaránnyal valamint 578:424-es gólaránnyal. A kölniek után a nyitánytól számított időtől mindig a ligában szereplő Eintracht Frankfurt következik 320:280-as pontmérleggel. A Bayern München 1965-ben került a legmagasabb osztályba, s 66 alkalommal állt az élen, míg ugyanez a teljesítmény az 1. FC Kölnnek csak 37-szer sikerült. A Bundesliga 1963-as első fordulójában pályára lépett játékosok közül még húszan rúgják a labdát ma is élcsapatokban, közülük a legismertebb Overath és Weber (1. FC Köln) valamint Sieloff (ma Borusia Mönchengladbach, akkor VfB Stuttgart). Az örök góllövőlista élén Gerd Müller (Bayern München) ma már 200 gólos, őt a már visszavonult Uwe Seeler, a Hamburg SV volt játékosa követi 139 góllal. A háromszáz versenynapnak a kilencven év alatt összesen 57,6 millió nézője volt.

*

Almir, a Santos volt játékosa komoly botrányt robbantott ki egy argentin lapban. Azt nyilatkozta, hogy a brazil csapat játékosai egy-egy fontosabb mérkőzés előtt mindig ajzószert használtak. Így például 1963-ban az AC Milan elleni Interkontinentális Kupa-találkozók előtt is. A brazil közvélemény a CBD-től, a brazil sportszövetségtől az ügy kivizsgálást követeli, vétlenség esetén pedig Almir megbüntetését. A CBD azonban egyelőre tehetetlen, Almir már visszavonult a játéktól, s legfeljebb polgári bíróság elé kerülhet az ügy — rágalmazás miatt.

*

Az NSZK-ban Günter Netzer (Borussia Mönchengladbach) lett az 1971—72-es év legjobb labdarúgója 417 szavazattal a lehetséges 694-ből. Utána messze lemaradva következik a második helyen Gerd Müller (Bayern München) 127 és Franz Beckenbauer (Bayern München) 102 vokssal.

*

A jugoszláv Crvena Zvezda statisztikusai kiszámolták, hogy az együttes 1945-től 1972-ig 408 nemzetközi mérkőzést játszott, ebből 215-öt megnyert, 67-szer döntetlenül játszott és 126 vereséget szenvedett. Gólaránya: 2019:653.

H. J.

Bobby Charlton fénykorában, az autogramgyűjtők gyűrűjében

LAPUNK

külföldre előfizethető: Kultúra Könyv és Hírlapkereskedelmi Vállalat, Bp. I., Fő u. 32. Ugyanez a vállalat elfogad külföldről érkező előfizetést is.

KUPACSEMEGÉK

A Bajnokcsapatok EK, a Kupagyőztesek EK és az UEFA Kupa 1972—73. évi II. fordulója következik. Az I. fordulók soksok érdekességet hozott. Ezek közül néhány.

BEK

A Marseille büntetésből nem rendezhette otthon a Juventus elleni mérkőzését, s ezért Lyonban játszottak. Csak 21 ezer néző előtt. Közöttük aránylag kevés volt a Marseille-ből érkezett. A francia bajnok második akadálya: Skoblar büntetése még nem telt le, nem szerepelhetett. Viszont... Szerencséjük is volt, mert öngóllal győztek. 1:0! Torinóban minden másként történt. Ott a felgyógyult Roberto Bettega, akit Lyonban még csak az utolsó két percre mertek beállítani, félóra alatt eldöntötte a mérkőzés sorsát. A 4. és 37. perben két gólt rúgott, s a nagyszerű, nyugatnémet Haller ezt a 44. percben még egy harmadikkal megtoldotta. Haller volt egyébként a mezőny legjobbja, Bettega mindkét gólja előtt tőle kapta a labdát. Skoblar már újra szerepelhetett a Marseille csapatában, játszott a svéd Magnusson is, de az egész francia együttes puhának bizonyult.

*

1:0-ra nyert az első mérkőzésen a Malmö, az Újpesti Dózsa tavalyi ellenfele, a Benfica ellen. Malmöben Henrique kapusnak köszönhette a Benfica, hogy nem esett több gól. A portugálok egyébként az I. félidőben sehol sem voltak, s a 12. percben Bo Larsen szerezte a svéd bajnok gólját. A II. félidőre feljött a Benfica, de nem bírt a kemény svéd védelemmel. A „III. félidő"-ben, a liszaboni visszavágón sziporkázó játékkal hengerelt a portugál bajnok. 3:0 volt az eredmény a szünetig, s Eusebio egymaga kettőt szerzett, igaz, egyet 11-esből. Macska-egér harc folyt ekkor. A IV. félidőre a Benfica már megengedhette magának a kényelmeskedést, s újabb Benfica gól után a svéd Tapper az utolsó előtti percben 4:1-re szépített.

*

Szinte végig védekezett Innsbruckban, a Tivoli stadionban az osztrák bajnok ellen a Dinamo Kijev. Ki is húzta kapott gól nélkül, sőt egy perccel a befejezés előtt Kolotov jól kihasználta az osztrák védelem hibáját, s gólt ért el. Utána otthon a kijeviek Puzacs és Damin góljával 2:0-ra nyertek.

*

Az utolsó percben... A 97. BEK-mérkőzését játszotta Reykjavikban a Real Madrid. Előzőleg otthon 3:0-ra nyert a Keflavik ellen, tehát fejfájás nélkül utazhatott Izlandba. Ott azonban a szurkolók azt mondták, hogy „ez a Real Madrid aligha éri meg idén a 100-ik BEK-találkozóját." Az történt ugyanis, hogy a spanyolok gyengélkedtek, s az izlandiak kapusa remekül védett. Nem is kapott gólt, egészen az utolsó percig. Ekkor Verdugo 30 méterről szabadrúgással célozta meg a kaput, s a labda a kapus keze között ment a hálóba. Így lett 1:0 a spanyolok javára, akik 6000 csalódott néző mellett hagyták el a pályát. Az izlandiak ugyanis azt hitték, hogy látnak majd valamit tőlük... Most attól függ a madridiak 100-ik mérkőzése, hogy miként kezdenek Pitestiben a román bajnok ellen.

*

Amikor nálunk megtudták, hogy a Celtic lesz az Újpesti Dózsa második ellenfele, akkor néhányan legyintettek, szinte azt mondva, hogy a lila-fehérek kiestek. Merthogy tavaly... De álljon meg a menet! Hogyan szerepelt a Celtic az idén? Otthon mindössze 2:1-re verte a Rosenborg Trondheim csapatát, a norvég bajnokot. Macari és Deans érte el a skótok góljait, a norvégokét pedig a síugró világbajnok, Wirkola, a sokszoros válogatott labdarúgó szerezte. És a visszavágó? Szünetig a trondheimiek 1:0-ra vezettek Christiansen góljával, s időkint olyan ragyogóan adogattak, hogy a hazaiak már-már reménykedni kezdtek. Még az se jelentett semmit, hogy Macari az 55. percben 1:1-re egyenlített, mert a játék továbbra is nyílt maradt. Mindössze az utolsó percekben csuklottak össze a norvégok. A 83. percben Hood, a 88. percben pedig Macari ért el újabb gólt, s így lett 3:1 az eredmény, az összesített végeredmény pedig 5:2 a Celtic javára. A 17 ezer távozó néző közül többen vélekedtek úgy, hogy ez ellen a Celtic ellen lehetett volna valamit keresni... A skót együttesből csak McLean, a csapatkapitány, Callaghan, Johnstone és Macari játszott jól. A Celtic összeállítása egyébként ez volt: Williams — McGrain, McCluskey, Murdoch, McLean — Connelly, Johnstone, Dalglish Macari, Hood, Callaghan.

KEK

Ankaragücü... Otthon 1:1-et ért el a Leeds ellen, Angliában pedig csak 1:0-ra kapott ki. A török csapat tehát meglepően jól szerepelt. De... Ankarában hiányzott a Leeds-ből Sprake, az együttes állandó kapusa, továbbá Cooper, Jones és Clarke... És otthon is tartalékosan szerepelt az Angol Kupa védője.

*

Kifütyülte Gelsenkirchenben a 20 000 főnyi nézősereg a Schalke 04-együttesét, a nyugatnémet kupa védőjét, mert az úgy játszott, mint valami alsóbb osztályú gárda. A Schalke 21:-re nyert a Szlávia Szófia ellen, amely a visszavágón már 2:1-re vezetett, amikor a hatalmas eső miatt félbe kellett szakítani a küzdelmet. Másnap játszották újra a mérkőzést, s ekkor a nyugatnémetek simán győztek 3:1-re.

*

Bécsben játszott a PAOK Szaloniki együttese a Rapid ellen, s a 8000 főnyi közönség fele görög vendégmunkás volt. Az „alkalmi" nézők olyan jól buzdították a honfitársaikat, hogy a fellelkesedett PAOK gólnélküli döntetlent ért el. Úgy utazott haza, hogy ott majd kiharcolja a győzelmet. Ott még nagyobb közönsége volt: 45 ezer ember. Csakhogy... Szalonikiben inkább a bécsiek irányították a játékot, s az eredmény 2:2 lett, még hozzá úgy, hogy a PAOK egyik gólja 11-esből, a másik pedig a 93. percben esett.

Salgótarjánban, az SBTC—AEK 1:1-es UEFA Kupa-mérkőzésen így tiltakoztak a görög játékosok a 11-es ellen. Akkor természetesen még nem sejthették, hogy a 11-esből elért góllal sem mennek sokra a tarjániak. (MTI Foto.)

Végeredmény a Rapid 4:2-es összesített gólaránnyal ment tovább, mert az idegenben rúgott gólok — döntetlen esetén — kétszeresen számítanak.

•

A Sparta Prága, a Ferencváros második ellenfele, az I. forduló első mérkőzésén mindössze 1:0-ra kapott ki Liege-ben, a Standard együttesétől. A gólt a 65. percben Dewalque érte el. A prágaiak tehát bizakodva utaztak haza, s nem is csalatkoztak. Prágában — 15 ezer néző előtt — Kara már az 1. percben kiegyenlítette a hátrányt. Igaz, a 21. percben az újvidéki Takács góljával összesítésben újra a belgák vezettek egy góllal. A II. félidőben azonban mind erőteljesebben jött fel a Sparta. A gólképes Kara a 60. és a 69. percben ismét eredményesnek bizonyult, sőt Urban góljával már 4:1-re vezetett a Sparta, majd a 87. percben Henrotay szépített. Az összesített végeredmény tehát 4:3 volt a Sparta javára. „Jöhet a következő" — mondták, s amikor megtudták, hogy a Ferencváros lesz, rögtön idézgették a zöld-fehéreink 1:0-ás máltai vereségét...

UEFA KUPA

A Vikinur Reykjavik 45 percen át meglepően jól bírta a Legia Varsó ellen, amelyben több olimpiát járt is szerepelt. 0:0 volt az eredmény a II. félidőig, s végül a Legia 2:0-ra nyert. Varsóban jött a henger: 9:0 a Legia javára. Pieszko három góllal, Bialas és Deyna kettővel jeleskedett, egyet-egyet ért el Sztahurszki és Cmikiewicz.

•

Menzel, az osztrák kapus volt a mérkőzés hőse, pedig hétszer kellett hátranyúlnia, hogy kivegye a hálóból a labdát" — ezt írták a Sztara Zagorában játszott Beroe—Austria Wien 7:0-ás mérkőzés után. 20 000 néző előtt Petkov egymaga ötöt rúgott. Belcsev és Jankovszki egyet-egyet szerzett. Bécsben duplázott a Beroe, ott is nyert. A 0:7 után az osztrákoknak már nem is volt kedvük a mérkőzést megnézni. Mindössze 2500 néző előtt 3:1-re győzött a Beroe. Petkov ekkor kétszer talált a hálóba, tehát most már hétgólos. Jó lesz erre a feltűnően eredményes játékosra a Honvéd-védőknek ügyelniök.

•

Nem is jutott szóhoz... Különös esemény volt a Kaiserslautern-Stoke City visszavágón (4:0). A 66. percben az angoloknak cserélniök kellett: Bloor helyére Richey jött be, s rögtön neki ment Hosicsnak, egy ütéssel a földre küldte, s a játékvezető pedig az angolt küldte — ki.

•

Sokaknak talán feltűnt a tudósításokból, hogy a disszidált Ladinszky a Feijenoord—Rümelingen visszavágón három gólt ért el. A Feijenoord összesítésben 21:0-ra verte a luxemburgi együttest. Ladinszky és De Jang 4—4, az osztrák Hasil Jansen, Schönmaker és Van Hanegem 2—2, Schieder, Kristensen és Ressel pedig 1—1 góllal vette ki részét az I. forduló legnagyobb gólszüretéből. Akadt egy öngól is.

•

Az ír Bohemians-szal úgy játszottak Kölnben, mint a macska az egérrel, csak éppen szinte eredmény nélkül. 17:0 volt a szögletarány az 1. FC Köln javára, de az eredmény csak 2:1... Dublin-ban a kölniek kipótolták az elmulasztottakat. A visszavágón 3:0-ra nyertek...

A II. forduló párosítása

BEK

Omonia Nikózia (ciprusi) — Bayern München (nyugatnémet).

Spartak Trnava (csehszlovák) — Anderlecht (belga).

Derby (angol)—Benfica (portugál).

Celtic (skót)—Újpesti Dózsa (magyar)

Dinamo Kijev (szovjet)—Górnik Zabrze (lengyel).

Juventus (olasz)—Magdeburg (NDK-beli)

Arges Pitesti (román)—Real Madrid (spanyol).

CSZKA Szófia (bolgár) vagy Panathinákosz (görög) — Ajax (holland).

KEK

Rapid Wien (osztrák)—Rapid Bukarest (román).

CZ Jena (NDK-beli)—Leeds (angol)

Wrexham (wales-i)—Hajduk (jugoszláv).

Cork Hibernian (ír)—Schalke 04 (nyugatnémet).

Atl. Madrid (spanyol)—Szpartak Moszkva (szovjet).

Hibernian Edinburgh (skót)—Besa (albán).

Sparta Prága (csehszlovák)—Ferencváros (magyar).

Legia Varso (lengyel)— Milan (olasz).

UEFA KUPA

Dynamo Berlin (NDK-beli)—Levszki (bolgár).

Mönchengladbach (nyugatnémet)—Hvidovre (dán).

Porto (portugál)—FC Bruges (belga).

Tottenham (angol)—Olümp. Pireusz (görög).

CZ Belgrád (jugoszláv)—Valencia (spanyol).

Norrköping (svéd)—Internazionale (olasz).

Köln (nyugatnémet)—Viking Stavanger (norvég).

Beroe (bolgár)—Bp. Honvéd (magyar).

OFK (jugoszláv)—Feijenoord (holland).

Liverpool (angol)—AEK (görög).

Setubal (portugál)—Fiorentina (olasz).

Grasshoppers (svájci)—Jerevan (szovjet).

Barreirense (portugál)—Kaiserslautern (nyugatnémet).

Las Palmas (spanyol)—Slovan Bratislava (csehszlovák).

Ruch Chorzów (lengyel)—Dynamo Dresden (NDK-beli).

Frem Koppenhága (dán)—Twente Enschede (holland)

Hány csapattal érdekeltek még?

	BEK	KEK	UEFA
NSZK	1	1	3
Anglia	1	1	2
NDK	1	1	2
Olaszo.	1	1	2
Spanyolo.	1	1	2
Csehszl.	1	1	1
Lengyelo.	1	1	1
Magyaro.	1	1	1
Szovjetu.	1	1	1
Románia	1	1	—
Skócia	1	1	—
Portug.	1	—	3
Bulgária	1	—	2
Hollandia	1	—	2
Belgium	1	—	1
Ciprus	1	—	—
Jugoszl.	—	1	2
Albánia	—	1	—
Ausztria	—	1	—
Írország	—	1	—
Wales	—	1	—
Dánia	—	—	2
Görögo.	1	—	2
Norvégia	—	—	1
Svájc	—	—	1
Svédo.	—	—	1
Összesen:	17	16	32

Az UEFA-hoz tartozó 33 ország közül hiányzik: Észak-Írország, Luxemburg, Málta, Finnország, Izland, Törökország és — ami a legfeltűnőbb: Franciaország.

Harminchárom év után

1945 előtt igen sok Közép-Európa Kupa mérkőzést játszott a Ferencváros és a prágai Sparta, de érdekes módon csak négyszer találkoztak egymással. 1935-ben a KK-döntő Budapesten kezdődött, s a Ferencváros 2:1-re nyert. Prágában, a visszavágón a Sparta 3:0-ra győzött, s a díj védője lett. A „visszavágó" négy évvel később, 1939-ben következett — rendkívül érdekesen. A díj I. fordulójában a Sparta Budapesten 3:2-re győzött, de Prágában 2:0 arányban a Ferencváros diadalmaskodott. Kiverte a Spartat. Harminchárom évi szünet után most játsszák az 5—6. díjmérkőzést egymással.

Mattanovich Béla

Bp. Honvéd—Diósgyőr 3:1. Balettjelenet a diósgyőri kapu előtt. A főszereplő: Kocsis — öt védő gyűrűjében.

3:1-re nyert a Vasas az SBTC ellen a Fáy utcában. Két gól erről a találkozóról. Az elsőt a 22. percben Müller érte el, a 16-osról küldött lövésével. Szőke szépen homorított, de már elkésve...

...Az utolsó gól a Fáy utcában a 79. percben esett. Váradi Béla először a kifutó Szőkébe lőtt, de szerencséje volt. A labda visszapattant a kapusról, s másodszorra a csatár az üres kapuba guríthatott. A képen itt azonban nem Szőke hasal, hanem Váradi pihent meg egy pillanatra a gól után.

Vasas—Újpesti Dózsa 3:0. Müncz játékvezető megállítja a játékot, s kéri: figyelmeztessék a közönséget a sportszerű viselkedésre. Két héttel később ezt Székesfehérvárott is megtette, ott kétszer is. (MTI Fotó, Szebellédy Géza felvételei.)

CSÉB

CSÉB

CSÉB

CSÉB

Szabálysértésért – büntetőpont

Az angol labdarúgóbajnokság őszi idényének első hónapjában nem kevesebbel, mint kettőszázezerrel csökkent a nézők száma. Szidják emiatt a játékosokat, a klubokat, a televíziót, de a nézők csak nem jönnek többen... Miután — mint azt a Labdarúgás is megírta a közelmúltban — sokan a durva játék és a botrányos jelenetek miatt nem látogatják a mérkőzéseket, a fegyelem helyreállításának elősegítésére újabb terv készült. Ez pedig nem más, mint a játékosok „pontozásos" büntetések rendszere.

A tervezet lényege, hogy mindazok a szabálysértések, amelyekért a játékvezető figyelmeztetésben részesíthet játékost, meghatározott számú büntetőponttal járnak. Akik eddig tanulmányozták a javaslatot, mind nagyon érdekesnek és megfontolásra méltónak tartották. *Hardaker*, a labdarúgó liga titkára is kifejezte egyetértését és hangsúlyozta, hogy végre már tenni kell valamit!

A tervezet szerint sokféle szabálysértés elkövetői kapnának büntetőpontokat, természetesen meghatározott mértékben. Így például — többek között —a labdának kézzel történő szándékos érintéséért 2 büntetőpont járna, szándékos gáncsolásért 4, a játékvezetővel való vitatkozásért ugyancsak 4, időhúzásért 2, szabadrúgáskor a sorfal tagjainak 9 m-nél közelebbi felállásért 3 „rosszpont" stb. Ha egy játékos 12 büntetőpontot szed össze — e pontokat is folyamatosan vezetnék — akkor a javaslat szerint automatikusan két mérkőzésen nem szerepelhet.

Mint mindenen, ezen az elképzelésen is lehet vitatkozni. Az azonban vitathatatlan, hogy az angolok törik a fejüket — miként lehetne rendet teremteni a pályákon.

A „Bőrlabda"-klub sikerei

Idestova nyolc éve működik a „Bőrlabda"-klub a Szovjetunióban. Az igen találó nevű szervezet országszerte a lakóhelyeken szervezi a gyermekek tömeglabdarúgását, méghozzá nem kis sikerrel. A tagok száma ugyanis az idei nyári felmérés adatai szerint meghaladja a hárommilliót és szinte gombamódra szaporodnak a helyi klubok.

Két korcsoport számára rendezik meg az országos méretű labdarúgótornákat. Az egyikben a 11—12 évesek, a másikban a 13—14 évesek vetélkednek. A felkészülés során szakavatott társadalmi edzők irányításával hetenként 3—4 edzést tartanak a fiatalok. A sajtó, a rádió, a televízió hasznos hírverést csinál az előkészületeknek, majd az izgalmas mérkőzéseknek. Ebben az évben május végén kezdődtek a helyi labdarúgó tömegversenyek, július 31-ig fejezték be az egyes köztársaságokban a küzdelmeket és augusztus 13—26 között került sor az országos döntőkre.

A „Bőrlabda"-klub nagydíjáért folyó mérkőzéseknek külön szabályzatuk van. Kisebb a pálya, rövidebb a játékidő, a büntetőrúgás 8 méterről történik a kicsinyitett kapura, játékost pedig — mint a kosárlabdázásban — állandóan lehet cserélni. A labdarúgótornákon technikai versenyeket is rendeznek a fiatalok részére. A labdát jobb és bal lábbal, majd fejjel kell különböző módon továbbítani, aztán labdavezetés következik oszlopok között, kapuralövéssel befejezve és végül kapáslövések — szintén mindkét lábbal.

A nagy népszerűségnek örvendő versenysorozat egyrészt több millió fiatallal szeretteti meg a labdarúgást és biztosít számukra rendszeres sportolást, másrészt elősegíti a legtehetségesebbek felszínre kerülését. Többek között a „Bőrlabda" mérkőzéssorozaton tűnt fel a Dinamo Tbiliszi jobbszélsője, Gucajev, itt fedezték fel a fiatal Pjanihot, aki ma már az ifjúsági válogatott tagja, s egy helyi „Bőrlabda"-klubban kezdte el labdarúgói pályafutását a szovjet válogatott egyik kiválósága, Bajdacsnij is.

Olaszországban is?

Még mindig nem akarnak elcsendesedni a felháborodás hullámai, amelyeket az okozott, hogy az azzurrik nem kerültek az Európa-bajnokság döntőjébe. A Belgiummal szembeni kudarc még most is foglalkoztatja a közvéleményt, a szakembereket és a sajtót.

A La Gazetta della Sport egyik, nemrégiben megjelent cikke a játékosokat és az edzőket egyaránt ostorozza s megállapítja: *„Az olasz labdarúgók keveset és rosszul edzenek!*

Minden más sportág versenyzői — írja a lap — *sokkal többet és lelkiismeretesebben dolgoznak, mint a profi futballisták. A labdarúgó edzők egy része nincsen tisztában alapvető biológiai elvekkel, sekélyesek edzésmódszertani ismereteik, inkább csak az „idomító" nevet érdemelnék meg... Ezért történhet meg, hogy egy-két kör futás, 50 méteres vágta és néhány perces laza gimnasztika képezi az edzések bevezető részét, s máris következik a kétkapuzás. Mindez még arra sem elégséges, hogy egy idősebb ember minimális mozgásigényét kielégítse, hát még elsőosztályú labdarúgók fizikai felkészítését!*

Így hát miért csodálkozunk azon — veti fel a cikkíró —, *hogy nincsenek olyan játékosaink, akik képesek lennének a 90 percet végigküzdeni, támadásban és védekezésben egyaránt aktívan közreműködni. Az erőnléti hiányosságok, a gyenge állóképesség, az ebből következő gyors fáradékonyság sok mindent megmagyaráz. Az olasz szurkolóknak azonban nem magyarázat vagy magyarázkodás kell, hanem jó eredményeket, sikereket várnak, sőt elvárnak!*

Ismerős szavak és megállapítások!

Olaszország—Jugoszlávia 3:1. Torino, 60 ezer néző. Ezzel a válogatott mérkőzéssel kezdték az olaszok az őszi idényt. Sok öreg nélkül ebben az összeállításban: Zoff — Burgnich — Spinosi, Rosato, Marchetti, Agroppi, Mazzola (a 46. perctől Rivera), Capello (a 72. perctől Benetti), Causio, Chinaglia (a 74. perctől Anastasi), Riva. Képünkön Marics védi Riva lövését, de utána az 53. percben Riva szerezte meg a vezetést, Chinaglia és Anastasi volt a másik két góllövő, s a jugoszlávok Agroppi öngóljával „szépítettek". (MTI Külföldi Képszolg.)

25

TT
OO

25 ÉVE A MAGYAR SPORTÉRT

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: **Tabák Endre.** Szerkesztő: **Hoffer József.** Szerkesztőség: Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Telefon: 425-103.

Felelős kiadó: **Tóth László** igazgató. Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőnél, a posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI MNB 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámára. **Egyes szám ára: 4 forint. Előfizetés negyedévre 12 forint, félévre 24 forint, egy évre 48 forint.**

INDEX: 25 501

72 6400 Egyetemi Nyomda, Budapest
Felelős vezető: **Janka Gyula igazgató**

Videoton—Ferencváros 3:1. 0:1 után Karsai tizenegyesével lett 1:1 az eredmény. Karsai balra lő, Géczi jobbra mozdul.

MTK—Pécs 1:0. Kiss a győzelmet jelentő gólra lendíti a labdát. (MTI Fotó, Kovács Gyula felvételei)

LABDARÚGÁS

Madame Tussaud londoni múzeuma közismert. Akit a világhír szárnyára vesz, annak életnagyságú viaszszobra bekerül a — panoptikumába. Az Ajax egész csapata nem fér el oda, így hát a legnevesebb, Cruyff kap helyet. Amint látható éppen mértéket vesznek róla. (MTI Külföldi Képszolgálat)